

Bajtársi

XIV. évfolyam 2011. december 4. szám



hírlével

A kiadvány térítésmentes, sokszorosítható

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének időszakos kiadványa



Kellemes Karácsonyi Ünnepeket
és sikereken gazdag, Boldog Új Évet
kívánunk minden kedves Bajtársunknak
és Bajtársnőnknek!

A Balassi Miskolcon

A Balassi Bálint Bajtársi Egyesület kirándulást szervezett Miskolcra. Az első állomás a Miskolci Rendészeti Szakközépiskola volt. A résztvevők tájékoztatást kaptak a szakközépiskola feladatairól, az iskola növendékeinek tanulmányi és életfeltételeiről, és megtekinthették az intézmény bizonyos létesítményeit. A program az intézmény múzeumának a konferenciatermében kezdődött, ahol



először a Rendészeti Szakközépiskola igazgatója, Bagi István rendőr ezredes úr adott tájékoztatást az intézményről. Ennek során megtudtuk, hogy a szakközépiskolában érettségire épülő, két-éves rendőrképzés van. Általában a jelentkezési arány négyszeres a felvehető létszámhoz képest. 2011-ben mint-



egy 1040 hallgató kap rendvédelmi kiképzést. Megtudtuk azt is, hogy a képzésnek van egy szakaszolt módja is, amely abban nyilvánul meg, hogy a növendékek több féléves ciklusban



részesülnek a szükséges képzésben, s közben a ifjú rendőrök csapatgyakorlaton vesznek részt.

Az intézmény múzeumában megismerkedhettünk a rendőrség alapjait jelentő zsandárság, majd csendőrség fellelt képi és tárgyi emlékeivel, s az azt követő időszakok rendőrsége muzeális értékeivel, összegyűjtött tárgyaival. Ezt követően megtekintettük az objektum külső körletét, illetve az új, több funkció, szeparálható sportlétesítményt.

A legnagyobb élményt számunkra az ún. szituációs központ jelentette, mely az országban egyedülálló. Ott valamennyi, a rendbiztonsági életben előforduló helyzet modellezhető, melyben a rendőr növendékek a bekamerázott köztéri, vendéglői és lakáshelyzetekben történő intézkedéseket tudják gyakorolni. A művellet közben készült videofelvételeket a növendékek szakasz- kötelekben tanulmányozzák, és a megtett intézkedési metódusokat átbeszéljük, s így annak tapasztalatait tudják hasznosítani.

A nap további részében – idegenvezetéssel – megtekintettük Miskolc város nevezetességeit, az igazán patinásan megújult belváros nevezetes utcáit, tereit és építményeit, majd Miskolc-Tapolcára utaztunk, ahol a barlangfürdő külső létesítményeiben, valamint a völgyben húzódó tó gazdag vízimadár- és erdei állatvilágában gyönyörködtünk. A kirándulás befejező programja volt a lillafüredi Palota-szálló, a Hámori-tó és azok környezetének megtekintése.

VÁMOSI JÁNOS NYÁ. ALEZREDES



Tartalom

A Balassi Miskolcon	2
Ülésezett az Idősügyi Tanács	3
Huszadik alkalommal találkoztak a katonanemzedékek	4
Megfelelni a kihívásoknak	12
Megkérdeztük az államtitkárt	13
60 évesek a tiszti klubok	14
Három nap Franciaországban	16
Volt egyszer egy katonaváros	18
Márton-napi bormustra	19
Szlovéniában jártunk	20
Sétahajóval a Körösökön	21
Emléktábla avatás	22
Álmosdi koszorúzás	23
Koszorú az emlékoszlopra	23
Harckocsizók ünnepe	23
Itt csatáztak rég...	24
Határőrök kopjafája	24
Irány Bogács!	25
Kegyelet a határőr bajtársaknak	25
Törvényjavaslat az új nyugdíj-szabályozásról	26
Miniszteri elismerés	27
Megújult a múzeum	27
Bajtársi találkozó	27
Ünnepek sora	28
Spontán party	29
Szeretni az embereket	29
A Honvéd Kulturális Központ programajánlata	30
Devecseri örömhírek	31
Emlékező Kalocsa	32

A BAJTÁRSI
EGYESÜLETEK ORSZÁGOS
SZÖVETSÉGÉNEK TÁJÉKOZTATÓJA

FELELŐS KIADÓ:
SIPOS GÉZA NYÁ. EZREDES,
A BEOSZ ELNÖKE

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE:
PINTÉR FERENC NYÁ. EZREDES

SZERKESZTŐK:
GRÓF FERENC NYÁ. ALEZREDES,
KACSÓ LAJOS NYÁ. EZREDES,
MÉSZÁROS KÁROLY NYÁ. ALEZREDES

A HÍRLEVÉL INTERNETES
ELÉRHETŐSÉGE: www.beosz.hu
CÍM: 1440 BUDAPEST, PF.: 22.
E-MAIL: [BHIRLEVEL@GMAIL.COM](mailto:bhirlevel@gmail.com)

Ülésezett az Idősügyi Tanács

Támogatásáról biztosította a Honvédelmi Idősügyi Tanácsot dr. Simicskó István, a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára november 17-én, csütörtökön, a tárca Balaton utcai objektumában megtartott megbeszélésen. Az ülést Szabó József mérnök ezredes, a Honvéd Vezérkar Személyzeti Csoportfőnökség osztályvezetője, a testület titkára nyitotta meg. „Új fejezet kezdődik az együttműködésben” – jelentette ki Szabó ezredes, a honvédségi érdek-képviselői szervek, valamint a tárca jogi, humánpolitikai főosztálya, a HM Társadalmi Kapcsolatok Iroda képviselői és a Honvédelmi Érdekegyeztető Fórum titkára előtt. Leszögezte: a Honvédelmi Idősügyi Tanács konzultatív tanácsadó testületként működik, s fő feladatainak egyike, hogy a tapasztalatok birtokában – ha szükséges –, ajánlásokat, javaslatokat tegyen. Munkáját mindenkor a szakmaiság jellemzi majd. A tanács, melynek elnöke a honvédelmi miniszter, helyettesítője pedig a parlamenti államtitkár, évente legalább két alkalommal ülésezik – szükség esetén ettől eltérően többször is.

Ezt követően sorra bemutatkoztak a tanács állandó tagjai, a honvédségi érdek-képviselői szervezetek – a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége, a Honvédségi Nyugállományú Klubok Országos Szövetsége, a Honvéd-



lehet gazdasági kérdés azoknak a megbecsülése, akik e területen dolgoznak nyugdíjba vonulásuk után is. Az államtitkár kiemelte az időssekkel folytatandó párbeszéd, konzultáció fontosságát, hiszen mintegy 34 ezer emberről van szó, s az „idősök bölcsességét, tapasztalatát tisztelni kell”. Ezt követően az Idősügyi Tanács tagjai javaslatokat tettek a következő – még ez év decemberében sorra kerülő – ülés napirendjére. Teljes egyetértés alakult ki abban, hogy az ügyrend és a 2012. évi munkaterv kidolgozása és elfogadása az elsődleges a további hatékony munkavégzés szempontjából. Ezt erősítette meg Simicskó



szakszervezet, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezete –, valamint a tárca képviselői. Simicskó István, a minisztérium parlamenti államtitkára támogatásáról biztosította az Idősügyi Tanácsot, hangsúlyozva, hogy a haza védelmének és a honvédelem ügyének támogatása nem kor függvénye, mint ahogy nem

István is, aki több olyan téma sürgős, átfogó áttekintését is szükségesnek tartotta, amely a jövőben elősegíti a testület tevékenységének eredményességét. Ilyennek ítélte meg például az idősök eligazodásának segítését, egyebek mellett, a jogszabályi és szervezeti változásokban. Z.T.

HUSZADIK ALKALOMMAL TALÁLKOZUNK

A hagyományoknak megfelelően, október harmadikán és negyedikén, Bala-tonkenesén rendezték meg a katonanemzedékek huszadik találkozóját. Az ünnepi külsőségekről a hagyományörzők, a katonazenekar és a résztvevők emelkedett hangulata gondoskodott, amellyel tisztelegtek a BEOSZ emlékoszlopa és az egyesületek kopjafái előtt, elültették a „Nemzedékek fáját”, majd leleplezték a Balassi, a Lenkey egyesületek, valamint a Határőrség emlékének állított műveket. A témájában a huszadik találkozóhoz illeszkedő, az egyesületek emléktárgyait (zászlók, könyvek, logók, jelvények, stb.)- és rendezvényeit megőrkítő fotókat –az utóbbi Kacsó Lajos nyugállományú ezredes, újságíró, szerkesztő munkáiból állt össze – Ipacs József nyugállományú ezredes, a BEOSZ ügyvezető elnöke nyitotta meg. Ezt követően kezdődött el az a tanácskozás, amelynek hivatása a katonanemzedékek összefogása, a közös gondolkodás elősegítése volt.

A találkozó résztvevőit és a meghívott vendégeket Sipos Géza nyugállományú ezredes, a BEOSZ elnöke köszöntötte, majd meghallgatták Sajó Sándor, Magyarok lenni című versét, Körtvélyesi Zsolt előadásában. A tanácskozás első mozzanataként, Szegő László dandártábornok, a MK Köztársasági Elnöki Hivatal Katonai Irodájának vezetője olvasta fel a Katonanemzedéki Találkozó fővédnökének, dr. Schmitt Pálnak, a Magyar Köztársaság elnökének üdvözlő levelét. (Eredetben mellékelve!)

Egy kerek évfordulós találkozó nem múlhat el anélkül, hogy fel ne idéznék az elmúlt húsz esztendő legfontosabb eseményeit, sikereit. A szép, de korántsem könnyű feladatot Kelemen József nyugállományú altábornagy, a BEOSZ egykori elnöke és Fekete István nyugállományú ezredes, az Észak-Magyarország Régió vezetője vállalták magukra.

Minden kezdet...

Kelemen tábornok egy rövid bevezetőre vállalkozott, hiszen a történeti eseményekről Fekete ezredes volt hivatott szólni. Többek között ezt mondta: – Engedjék meg, hogy az első katonai találkozó szervezőjeként köszöntsem az immár huszadik nemzedéki találkozó



résztvevőit, akik a haza védelme és a honvédelem szellemisége történelmi folyamatossága érdekében kezét nyújtottak egymásnak a nemzeti kiegyezés és megbékélés jegyében. Ha a kort tekintjük, akkor igencsak viharos volt a huszadik századnak ez a befejező szakasza, végbement a rendszerváltás, a hadsereg demokratikus átalakítása folyamatban volt és határaink mellett dúlt a jugoszláv háború. A szomszéd országok egymás után váltak ki államrendszereikből és lettek önállóvá. Nagy igény volt arra, hogy egyre féltőbb gonddal figyeljük hazánk sorsát és keressük helyünket, szerepünket abban a bonyolult helyzetben. A másik feladatunknak azt jelöltük meg, hogy a magyar katonai hagyományokban, a hadsereg nemzeti jellege alakításában a volt katonák tapasztalatait és a magyar hadtörténelem tisztázatlan eseményeit világosan bemutassuk, és visszatérjünk a nemzeti katonai hagyományaink ápolásához. Egyben példát adjunk a fiatalabb katonanemzedéknek a hagyományörzés és a honvédelem, a haza védelmére való felkészülés kérdéseire és módszereire is.

Kinyilvánított szándékunk volt, hogy az akkori nem könnyű hazai gazdasági és politikai viszonyok között, példát mutassunk a generációk közötti megbékélésből, hiszen a történelmi tapasztalat azt mutatta, hogy a fiatalabb nemzedék lelkesedése, lendülete mellett, szükség van a derékhad, a tapasztalt katonák gyakorlatára és szakmai hozzáér-

tésére, az idősebb generáció történelmi tapasztalataira is.

Úgy ítéljük meg, hogy nem a múltba, hanem a jövőbe kell tekintenünk, és a katonanemzedékek találkozója a viták helyett, legyen a megbékélés, az összefogás fóruma. A történelem adta szerepünk és megítélésünk különböző lehet, de jelenünk és jövőnk összefügg a nemzet sorsának alakulásával, és ezért egyenlő felelősséggel tartozunk, vállalva a most még kiszámíthatatlan és mégis biztató jövőt. A számadást bizzuk a lelkiismeretre és ki-kí hitére. A korábban üldözöttek kapjanak végre menedéket, oltalmat, és a sors ítélte vétkezők pedig feloldozást, az egymással való megbékélés legyen a jövőnk alapja.

Befejezésül a rendszerváltást követő első miniszternek, dr. Für Lajosnak az első katonanemzedéki találkozóhoz írt levelét idézte (Teljes terjedelmében olvasható az elmúlt negyedévi lapunkban!).

Történelmi idők

A BEOSZ kezdeti lépéseiről, a legfontosabb események kronologikus felelevenítésével Fekete István beszélt a találkozó résztvevőinek. A Bevezetőben megemlítette, hogy az elmúlt évben emlékeztünk meg a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége megalakulásának huszadik évfordulójáról, és alig egy év elteltével újabb fontos jubileumhoz érkezünk, a katonanemzedékek huszadik

KÖZTAK A KATONANEMZEDÉKEK

találkozójához. A BEOSZ, alig néhány hónapos múltjával egy újabb kihívást kapott, amelynek meg kellett felelnie.

A rendszerváltás időszaka, mert erről van szó, a hadsereg életében is történelmi léptékű átalakulásokat eredményezett. A társadalomban egy sor területen új, vagy a megszokottól eltérő helyzet állt elő. Megváltoztak a politikai körülmények, melynek következtében átrendeződtek az emberi viszonyok. A demokratikus intézményrendszer kialakulásával, a társadalmi önszerveződésekkel egy időben lehetőség nyílt – sőt, a hadsereg belső békéjének szempontjából szükségletként fogalmazódott meg – az akkori katonai, bajtársi közösségek, a három nagy generáció, a Magyar kirá-

lyi Honvédség, a Néphadsereg, és a Magyar Honvédség tagjai között fellelhető feszültségek enyhítésére, az összetartozás érzésének erősítésére. Ezek a világnézeti, politikai, családi, nevelésbeli, katonai életútban és tapasztalatokban egymástól lényegi különbségeket mutató emberek, a máságuk ellenére legalább két területen közös jellemzőkkel is rendelkeztek. Egyrészt valamennyien a nemzeti öntudat által motiválva a haza, a hon védelmét tekintették életcéljuknak. Másrészt sajátos összekötő kapocs volt köztük a személyiségüket, lelkületüket meghatározó katonasors, amelyet a katonaközösségek egyik fontos eleme, a bajtársi szellem hatotta át.

Amikor a BEOSZ úgy döntött, hogy a katona nemzedéki találkozó megszervezésével felvállalja az úgynevezett apró munkát, abból indult ki, hogy a sok akadályozó tényező, ellentmondás ellenére az ügy mégsem reménytelen. A közös érdeklődés, sorsközösség és felelősségérzet talaján remény volt arra, hogy sikerüljön az egymástól akkor még sok mindenben különböző nézeteket valló és világnézeti meggyőződéssel rendelkező embereket néhány fontos témában közös álláspontra juttatni. Úgy is lehet fogalmazni, hogy a BEOSZ az azonosságok talaján állva vállalta fel a különbözőségekkel való szembenézést, vagyis lehetségesnek tartotta, a kézfogást a hon védelméért. Történelmünk során soha nem volt még olyan helyzet, állapot, amikor a nemzet abszolút biztonságban érezhette volna magát. Mindig felkészülten kellett állnunk a haza védelmére, mert történelmünk arra tanít bennünket, hogy véssük jól emlékeztünkbe: a nemzet biztonságának legfontosabb garanciája minden időben a fegyveres erő. (Az előadás anyagának szerkesztett változata olvasható az előző negyedéves lapszámunkban!)

A haderőről – élesben

A történelmi összefoglaló után – szinte ellenpontként – dr. Benkő Tibor vezérezredes, a HM Honvéd Vezérkar főnöke adott betekintést a haderő aktuális helyzetébe, vázolván azokat a legfontosabb feladatokat – nem kendőzve a gondokat sem – amelyek megoldásán dolgoznak.

Mint elmondta, megtisztelőnek tartja, hogy részese lehet a találkozóknak, hiszen régi munkatársak, bajtársak, előjárók, főnökök ülnek a széksorokon. Majd így folytatta: – Elhangzott, a Haza minden előtt! Ez a nemes egyszerűséggel megalkotott mondat az, amely a katonanemzedékek találkozóját a huszadik alkalommal is összehívja. Összehívja és összetartja önöket, bajtársakat, akik korosztályukat figyelembe véve a 93-tól 24 éves korig jó néhány nemzedéket magukba foglalnak. Olyan nemzedékeket, akik végigszolgálták a Magyar Néphadsereg, a Magyar Honvédség küzdelmes éveit, nehézségeit, kihívásait. Minden elismerés az Önö-

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ELNÖKE

Tisztelt Bajtársak! Tisztelt Szövetség!

A Magyar Honvédség főparancsnokaként nagy tisztelettel üdvözlöm a Katonanemzedékek Találkozóját, mely immáron 20. a sorban.

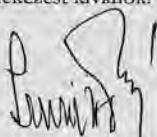
Örömmel értesültem róla, hogy a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége aktivitásának köszönhetően újra és újra akad olyan megvitatásra alkalmas téma, olyan üzenet és alkalom, amely köré érdemes összejönni.

A katonaelet nagyszerű ajándéka, hogy aki mellettünk áll a munkában, harcban, az sokkal több, mint kolléga. Akik együtt szolgálnak, bajtársnak tekintjük egymást. Az életüket egymásra bizzák, és a hazára teszik fel együtt. Különleges erő forrasztja őket össze, amely sem a személyektől, sem az egységtől nem engedi könnyen az embert. A katona örökre katona marad – nem csak életfelfogásában, tartásában, méltóságában, de kötelességeiben is: mindig bajtársa marad a többieknek. A bajtársiasság a Magyar Honvédség legszebb, értékmegővő, lelkületadó kincsei közé tartozik, amelynek megőrzése fontos feladat, ápolása tiszteletre méltó küldetés. Igaz, hogy a bajtársi szervezetek elsősorban a katonai szolgálatukat már bevégeztetteket szólítják meg, de az olyan programok által, mint a Katonanemzedékek Találkozója, az egyes generációkat, a nyugállományúakat és az aktívakat is közelebb lehet hozni egymáshoz. Az esemény fővédnökeként őszintén remélem, hogy a „Nemzedékek fájának” ültetése a maga jelképes gesztusán túl a régiék erényeit is elülteti a maiak gondolkodásmódjába. Valahányszor manapság – a munkámból eredően – magyar katonákkal és felelős honvédelmi vezetőkkel találkozom, ezt a szép törekvést érzem.

Nagyon bízom benne, hogy a bajtársi egyesületek érdekvédő, kegyeleti, kulturális és hagyományápoló munkája növeli a katonaközösségek összetartását, és a jó példa által a civil társadalom felé is megjeleníti a honvédelem valódi értékeit.

A jubileumi találkozóra méltósággteljes megemlékezést kívánok!

Budapest, 2011. október 3.



Dr. Schmitt Pál



ké. Ha nincs bajtársiasság, nincs baráti szellem, nincs összefogás és segítőkészség, akkor sokkal nehezebb helyzetben lennénk.

Mert most sem vagyunk könnyű helyzetben. Nem új keletű dolog, amivel most szembe kell néznünk. Nem árulok el vele titkot, látják, hallják, találkoznak velem, hogy igen, a Magyar Honvédségnek a jelenlegi költségvetés kis mozgásteret biztosít. Ez a képesség pedig, amellyel a Magyar Honvédség rendelkezik, nagyon szűkös lehetőséget teremt.

Ne tévesszen meg senkit az a tény, hogy szövetséghez tartozunk, és a NATO tagjaként majd a NATO megvéd minket. Természetesen a washingtoni szerződés ötös cikkelyében rögzítették, hogy szükség esetén megsegítjük egymást. Ugyanakkor létezik egy hármaskikkely is, amely azt mondja, hogy minden nemzet kötelessége saját védelméről gondoskodni. Akkor tudjuk magunkat a szövetség tagjaként elismertetni, ha nem feledkezünk meg a saját kötelességeinkről és képességeinkről.

Átalakítások

Napjainkban zajlanak létszámcsökkenések, amelyek a minisztériumot, a vezérkart, és a háttérintézményeket érintik, de nem érhetik el a katonai szervezeteket. Ahol van lehetőség, ott szigorításokat kell bevezetnünk, valószínű, hogy találunk pénzt, találunk erőforrást, ezekre nagy szükségünk van.

Átalakul a katonai igazgatás rendszere, de az érdekvédelmet nem kívánjuk csorbítani a vezetőszervekben és a megyékben sem. Át fogjuk alakítani a toborzás rendszerét, hiszen várható-

an nem lesz nagy a fluktuáció a Magyar Honvédségben. A nyugdíjrendszer változásával, jóval kevesebben fognak kilépni a rendszerből, így kevesebb ember pótlásáról kell gondoskodni. A toborzást más formában is meg tudjuk oldani. Aki katona akar lenni, meg fogja találni a módját, hogy jelentkezzen.

A kép kedvezőtlen

A Magyar Honvédség jelenlegi felépítése, struktúrája a költségvetés tekintetében, igen kedvezőtlen képet mutat. Hol van a legnagyobb probléma? Ott, hogy az elmúlt években folyamatosan todoztuk-foltoztuk azt a humán stratégiát, amelynek alapvetően a katonák, az emberek sorsát kellett volna kezelni. A helyzet szülte ezeket a lépéseket. Különböző pótlékok bevezetésével próbáltuk elérni azt, hogy lehetőleg minél jobb illetményhez jussanak a katonák. Hiszen az illetmény nem elégséges az állomány rendes életviteléhez, ezért különböző pótlékok bevezetését szorgalmaztuk. De ez egyben azt jelentette, hogy a jelenlegi illetmény és pótlékrendszer a költségvetésünk 57 százalékát igényli. Valójában akkor lenne jó az arány, ha 35-40 százalékot fordítanánk személyi juttatásokra. Mintegy 35-40 százalék kellene a laktanyák fenntartására, üzemeltetésére, és ekkor már lehetne beszélni modernizálásról, fejlesztésről, új eszközök beszerzéséről is. Ebből kellene pótolni a technikai eszközök amortizációját. Tehát igen is, nehéz helyzetben van a Magyar Honvédség. Mégsem azzal kell foglalkozni, hogy miért kerülünk ebbe a helyzetbe, hanem azzal, hogyan lábálhatunk ki belőle.

A mesterek megbecsülése

Tiszta szívvel köszönöm önöknek az elhivatottságot, az összetartozást. Kérem Önöktől, hogy segítsenek nekünk, amennyiben tudnak, és amiben tudnak. Segítsenek a honvédségnek, a honvédségnél szolgálatot teljesítő katonáknak. Mert most az árnyoldalokról beszéltem többet, arról kevesebbet, hogy napjainkban szolgálatot teljesítő katonák elhivatottak, elkötelezettek a Magyar Honvédség iránt. Ők is úgy gondolkodnak, hogy a haza minden előtt, és kiváló, jól felkészült katonáink vannak, akik helyt állnak mind a hazai feladatokban, mind a missziós küldetésekben. Olyan katonáink, akik bajtársiasak, bátrak, sokszor hősiességek azokban a feladatokban, azokban a helytállásokban, amely kihívások előttük állnak. Például Afganisztánban, Koszovóban és a világ számos pontján.

Sokat tanultunk Önöktől, mindig azt mondom, amikor ilyen generációs találkozón vagyok, hogy köszönet és elismerés, hiszen az idősebb korosztály tanított minket, ők a mi mestereink, tőlük tanultunk, a mi dolgunk és kötelességünk gondoskodni a volt tanítómestereinkről.

A tanácskozás második napján – egy hangulatos este és hosszan tartó beszélgetések után – a levezető elnök köszöntötte a délelőtti előadóit, dr. Tóll László alezredest, aki a hagyományápolásról, a katonai emlékhelyekről és a hadisírgondozásról szólt, Ádám Barnabás ezredest, a Szent-korona védelmét biztosító egység, a Koronaőrség parancsnokát, aki munkájukról beszélt, Molnár Zsolt alezredest, a Ludovika zászlóalj parancsnokát, aki a zászlóalj küldetését foglalta össze.

A Koronaőrség parancsnoka egy teljesen új, mégis történelmi hagyományokon nyugvó szervezetről beszélt, amely idén, május 30-án – hatvanhat év szünet után – a Magyar Honvédség kötelességében visszavette a szent korona őrzését, a Köztársasági Őrezred dísz- és koronaőrő alosztályától. A parancsnok színes történelmi összefoglalót adott a Szent-koronának a hányatott sorsáról, a köré épített elmélet jelentőségéről, a gondjaira bízott katonai szervezet kiképzéséről, felkészítéséről és kiemelkedő képességeiről.

A koronaőrség parancsnokát újabb parancsnok, a nemrégiben felállított





Ludovika-zászlóalj első embere követte. Bemutatkozását és katonai pályafutásának ismertetését követően, érdekes előadást tartott a Ludovika-zászlóalj szervezetéről, küldetéséről, működési rendjéről. Hangsúlyozta, hogy a zászlóalj célja nem az oktatás, hanem a tisztjelöltek gyakorlati munkára való felkészítésének elősegítése.

Szervezetek és filozófiák

Időközben megérkezett a tanácskozássra dr. Simicskó István, a HM parlamenti államtitkára. Örömet fejezte ki, hogy találkozhatott a katonanemzedékek képviselőivel, külön üdvözölve a már ismerős arcokat. Köszöntő szavait követően a következőkről szólt:

Hagyományt teremtettek, egy nemes hagyományt, hiszen ez a kezdeményezés erősíti a megértést a különböző katonanemzedékek között, és a tapasztalatok cseréjére is lehetőséget ad. Nemes ez a kezdeményezés azért is, mert húsz évvel ezelőtt politikai, gazdasági rendszerváltást éltünk, részben éljük még a mai napig, hiszen ez egy hosszú, több évtizedes folyamat. Akkor még nem tudtuk, meddig fog tartani. Sokan részt vettünk benne, korunkból adódóan az elő-

ző berendezkedésű társadalomban is éltünk, és azt követően is itt vagyunk – hála a jó Istennek! – és dolgozhatunk. Egy rendszer átalakítása, átszervezése sok-sok problémával, gonddal párosul, és a katonatársadalmat is érintette ez a változás. Amikor visszatekintünk a huszadik századra, azt látjuk, hogy többször is érintette. Hiszen nem csak azért, mert két világháborút kellett megélnie a kor katonáinak, hanem azért is, mert ezekből is adódóan a rendszerek is változtak. Ha visszagondolunk a huszadik századra, akkor elsősorban arra kell gondolnunk, hogy működött a Magyar királyi Honvédség, a második világháború után a Néphadsereg – amiben magam is szolgáltam sorkatonaként, másfél évet lehúzva – és működik a Magyar Honvédség napjainkban is.

Ez nem csupán szervezeti átalakulásokat, hanem egyfajta filozófiai, világnézeti váltást is jelentett, de úgy gondolom, hogy a katonanemzedékeknek, lett légyen bármilyen politikai berendezkedés, létezik egyfajta sorsközösségük. Ha azt kérdezzük meg magunktól, hogy mi az, ami összeköti a katonákat – legyen az bármilyen politikai berendezkedésű állam –, akkor azt mondhatjuk, hogy nem más, mint a katonai hivatás, amely a hazaszeretetre épül. Tehát, ha valaki vállalja fiatalemberként a katonai hivatást, akkor azért vállalja, mert szereti a hazáját és szeretné megvédelmezni. Ezért nem sok ilyen hivatás van az emberiség hivatásai között. Bármely civilizációt megnézzük, bizony azok az emberek, akik védelmezik az adott közösséget, nemzetet, társadalmat, az adott államot, azok sorsközösséget vállalnak, és igen magas fokú hazaszeretetet kell érezniük. A hazaszeretetet nem csak a hivatástudatukban, hanem érzelmeikben is megjelenik. Ez az a közös gondolat, ez az a közös vonás, ami bármilyen berendezkedésű társadalmat is nézünk, bármilyen világnézeti, ideológiai hatalmi centrumot tekintünk, akkor is ez az, ami mindig összeköti a különböző generációkat, különböző katonanemzedékeket. Mi az a többlet, ami a katonai hivatásból adódik? Elsősorban az a szakmai tudás, amivel kizárólag a katonák rendelkeznek. Ez pedig a fegyveres küzdelem megvívásának képessége, tudása. Nem csak fegyverismeret, hanem a harc megvívásának a képessége. Más hivatásban ez nincs benne.

Bajtársiasság, testületi szellem

Ha azt mondom, hogy gyermekkorom óta karatézom, húsz éve kungfuzom, az más hozzáállást jelent. Az embernek ez a hobbija, nyilván szereti csinálni, érdekli, egyfajta közelharcra képzi ki az embert, önismeretre, mások megbecsülésére. De a fegyveres harc megvívásának ismerete, egyedülálló szakmai tudás. Ezt a fegyveres tudást, a harc-eljárások ismeretét, nem öncélból szerzik meg. Nem egyéni érdektől vezérelve hajtják végre ezeket a cselekményeket, hanem a hazáért. Tehát egyfajta valamennyi hivatás fölött álló felelősségérzet kell, hogy áthassa a tevékenységüket, ami abból áll, hogy a közösség védelmezésére, oltalmazására hajtják végre a cselekedeteiket. Végezetül pedig, amit a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége is kifejez, ez a bajtársiasság, és ez nem másból ered, mint a testületi szellemből, ami összeköti önöket, ami összeköti valamennyi katonanemzedéket.

Egy hivatást gyakorolnak, erre tették fel az életüket, megfogadták, hogy az életük feláldozásával is megvédik a közösséget, a nemzetet. Minimum ez a három tényező az, ami megkülönbözteti minden másról a katonai hivatást. Ezért mindig, mindenhol – talán nem elégszer, nem elég nyomatékosan – el kell mondjam, hogy valamennyi közösségnek, valamennyi társadalomnak, nemzetnek, államnak meg kell becsülnie azokat az embereket, akik ilyen hivatást választanak, és eszerint élnek az életüket. Ennek a mértékéről lehet vitatkozni, beszélgetni. Ennek az időszakát éljük most. Bízom benne, hogy az anyagi lehetőségeink figyelembe vételével – a források szűkössége ellenére – a honvédséget illetően a kormány kedvezően fog dönteni. Mi azon az állásponton vagyunk a honvédelmi tárcánál, hogy érzékelve és megértve az anyagi gondokat, az adósságtörlesztés fontos szempontjait, igyekezzünk az állami szolgálatot továbbra is megbecsülni.

Szent István, Imre hercegnek írt intelmeiben is leírta: az oltalmazókat, a védőket megbecsüld fiam. Ennek a sorsközösségnek, amit önök jogosan vállalnak föl, és meg is élnek, rendkívüli ereje van, ez pedig lelki közösséget is jelent. Nem pusztán szakmai közösségről beszélhetünk, azonos hivatást űzők baráti köréről, hanem lelki közösségről is. Lelki

közösség, mert gyökere nem más, mint a hazaszeretet. És minden ilyen lelki többlet, erőt ad a közösségnek, amit átérzhetnek. Erre szükségünk van, főleg amikor nehéz idők járnak. Ezért aztán manapság anyagi értelemben nehéz időszak járja, ilyenkor támaszkodnunk kell egymásra, még jobban oda kell figyelniük, meg kell értenünk, meg kell becsülnünk egymást. Ezért a katonanemzedékek találkozója ilyen értelemben fontos küldetést tölt be. Bízom benne, hogy ez a hagyomány tovább fog élni, és megéljük majd az ötvenediket, hatvanadikat is.

Nemzeti ügy

Azzal, hogy önök összetartoznak, a közös hivatástudatuk, lelki közösségük alapján, kiemelkedő szerepet töltenek be a haza védelmének ügyében, ami nemzeti ügy. Sok politikus használja a parlamentben is ezt a kifejezést, sokszor elmondják, hogy nemzeti ügy a honvédelem. A honvédelmi törvény első szakasza is kimondja, hogy nemzeti ügy a honvédelem. Fontos, hogy ezt hangsúlyozzunk, önök a környezetükön, barátokon keresztül, a civil világ felé is tudják vinni ezt a zászlót, és arra kérem és biztatom önöket, hogy minél tovább vigyék ezt a zászlót, mind időben, mind térben. Minél több embert szólítsanak meg a haza védelmének ügyével, és minél több embernek mondják el, hogy ez egy nemes hivatás, és igenis a civil világ is értse meg, hogy fontos küldetést tölt be a Magyar Honvédség, a haza védelmének ő a letéteményese. De akkor tud-

ja ezt a feladatot hatékonyan és jól ellátni, hogy ha a civil társadalom is megérti és támogatja ezt.

Ha lehetőségünk van rá, vonjunk be minél több civil embert, kapcsolódjanak a honvédelem ügyéhez. Csak így lehet egy tényleges civil kontrollt kialakítani. A civil kontroll ugye nem abból áll, hogy néhány civil politikus néha ránéz a honvédségre, vagy az Állami Számvevőszék megnézi a költségvetés végrehajtását, hanem abból áll, hogy minél több civil embernek rálátása van a honvédség belső rendjére, és legalább akkor hazaszeretet fűti őket is, mint önöket. Ha pedig baj van, akkor bizony ő is beáll a sorba és védelmezi a hazát mindenféle veszéllyel szemben. Erre a küldetésre szeretném önöket továbbra is biztatni, töltsék be ezt a feladatot. Eddig is ezt tették, szeretném önöket arra biztatni, hogy a jövőben is ezt tegyék. Ehhez igyekszünk mindenféle támogatást, amit lehet, megadni. Ha mást nem, akkor erkölcsi támogatást, de azért igyekszünk szerény anyagi támogatással is értékelni ezt a munkát.

Miniszteri elismerések

Az államtitkár előadását követően, a miniszteri elismerések átadására került sor. A Magyar Köztársaság honvédelmi minisztere, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének kezdeményezésére a Honvédelmi Minisztérium Társadalmi Kapcsolatok és Hadisírgondozó Főosztály javaslatára, figyelemmel a honvédelem érdekében huzamosabb ideje végzett kiemelkedő tevékenység-

gükre, a Katonanemzedékek Huszadik Találkozója 2011. október harmadika alkalmából a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatát adományozza Bódi János nyugállományú ezredesnek. A Honvédelemért Kitüntető Cím II. fokozatát adományozza György Pál Csaba nyugállományú alezredesnek és Péter Árpád úrnak. A Honvédelemért Kitüntető cím II. fokozatát adományozza Békás Imre úrnak. Az Aranykor Kitüntető Cím arany fokozatát adományozza Káplán György nyugállományú alezredesnek. Az Aranykor ezüst fokozatát adományozza Sárfi István nyugállományú főhadnagynak és Trebnicki István nyugállományú hadnagynak. Honvédelmi miniszter elismerő oklevelet adományoz a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének, a Honvéd Hagományőrző Egyesületnek, a Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetségének, a Kiskőrös Helyőrség Nyugállományúak Klubjának, a Fejér-megyei Honvéd Nyugállományúak Klubjának, a Szabolcsi Honvéd Nyugállományúak Klubjának, a Műszaki Hagományőrző Bajtársi Egyesületnek, a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületnek, a Noszlopy Gáspár Honvéd Nyugállományúak Klubjának és Kacsó Lajos nyugállományú ezredesnek.

Generációk és hagyományok

A tanácskozás és a találkozó is lassan a végéhez közeledett, amikor a zárszóra került a sor. Az elhangzottak azonban többről szóltak, mint a katonatalálkozó zárásáról. A BEOSZ elnöke, Sipos Géza nyugállományú ezredes, a szervezet feladatairól, a generációk hagyomány-ápolásában is megragadható közös tenivalóiról szólt. Hangsúlyozta, hogy gondolatai nem elnökségi állásfoglalást tükröznek, hanem az önálló véleményét osztja meg a hallgatósággal.

A BEOSZ hagyományőrző stratégiája nagyon egyszerű. Nem arról van szó, hogy vissza akarunk menni, mondjuk a honfoglalás korába, hanem arról, hogy ha az egyik lábunkkal előre akarunk lépni, a másikkal meg kell támasztani magunkat. Németh László ezt így fogalmazta meg: „A fa a szélre gyökereivel válaszol.” A mi életünkben a támaszték egyik formája a hagyomány. De a hagyományok őrzésének, ápolásának csak akkor van haszna, ha a pusztá múltba révedés helyett előre visz. Vagyis hitet, segítséget, erőt ad a jövőhöz. És



ha már megemlítettem a honfoglalás korát: hátrafelé nyilaztak, de előre vágattak a lovakkal. Fordítva mi értelme lenne?

De hát honnan és merre, milyen irányba vágatunk ma: ez a nagy kérdés. A nehézség abban van, hogy nemcsak a jövőt nem látjuk pontosan, hanem a múltat sem. Mi idősebbek megtapasztaltuk, hogy aki csak törvényekkel nyúl a múlthoz, biztosan elveszíti a jövőt. Ezért időnként visszafojtott lélegzettel figyelünk a múltra, de főleg a jelenre, pedig a hagyományok őrzéséhez oxigén és visszhang kell. A BEOSZ időnkénti visszafojtott lélegzetét az jelenti, hogy kétszer is meggondoljuk minden szavunkat, és nem mondunk túlságosan éles véleményeket. Mert mérlegelni kell, hogy mi használ vagy árt a BEOSZ, esetleg az Magyar Honvédség jó hírének. Több mint 20 éves múltunk – amúgy egész életünk – során megtanultuk, hogy minden hatalom igényli a hűségesküt, és mindig vannak és lesznek olyanok, akik az éppen aktuális széljárás szerint hangoskodnak vagy hallgatnak. Mindazzal, amit a Szövetség és tagegyesületei (ma 120 egyesület, 13 ezer fő taggal) mondott és tett a magyar katonai hagyományok ápolása terén az kézzel fogható és számon kérhető. Válgaljuk szavainkat és tetteinket.

Az új hazafiságról

Könnyítené helyzetünket egy új tartalmú hazafiság, amely képes őszintén szembenézni a múlttal, de ugyanakkor képes alkotó jövőképet is adni. Olyan új hazafiságra gondolok, amelyik nem valakivel vagy valakikkel szemben határozza meg magyarságát, hanem autonóm, optimista és sokszínű közösségként mutatja fel a hazát. Éppúgy zavar bennünket a pántlikás, árvalányhajás, nagy magyar mítoszokat kergető, zászlólengetéssel és hamis szimbólumokkal operáló elbeszélés, mint az erőtlenség, őszintétlen, zavarodott, s az érzéketlenségig feszített érdeketlenség.

A mai fiatal generációnak egy új paradigma kell: egy új hazafiság. Ezt a szemléletet az a generáció tudja adni, amely a rendszerváltás örököse. Az új hazafiság azokra támaszkodik, akik értik és tisztelik a múltat, de nem rabjai a történelemnek. Ők már tudják, hogy a jelenben a múlttól folytatott hitviták a jövő elvesztéséhez vezetnek. De a múlttal

való őszinte szembenézés nélkül közös jövőt sem leszünk képesek álmodni. A kibeszéletlenség, a feldolgozatlan traumák, a párhuzamosan létező, metaszempontokat nélkülöző katonai és nemzettörténetek utat nyitnak a történelem hamisítóinak, a szégyenfeltok hangtalan takargatásának.

A fiatal generáció a szabadságot szerzett jogként tiszteli, és élni kíván a szabadságával akkor is, amikor a jövő Magyarországról gondolkodik. Ők nem tehetik fel azt a kérdést, hogy „hol rontottuk el, hogy jutottunk idáig, ki a hibás?”. Őket az kell, hogy érdekelje, miként lesz Magyarország egységes, öntudatos, múltjára büszke, optimista nemzet. Az új hazafiság ellensége nem egy másik magyar, hanem a tudatlanság és a szegénység.

A fiatal generációról beszéltem. De nem árt tudni, hogy a „Fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a szellem és a lélek állapota: az akarat és képzelőerő, az érzelmek intenzitása, a jókedv és a kalandvágy győzelme a lustaságon.” Albert Schweitzer mondatát idéztem. Ezért a hagyományok ápolása sem életkorfüggő: maradjon meg ez a BEOSZ egyik fő feladatuként a jövőben is.

„A rend abban van, hogy e nagy erők és kis világunk, tetteink és természetünk egymásra utaltak. Rendnek a végső dologban kell lennie. A végső dologtól befolyásolt és ezekre kiható mikrokozmosznak, e felelősség mellett, más a törvénye. Ezt a törvényt, bár sem találkoznánk jelszava, sem az előadások nem hirdették, úgy hívják: sokféleség, változatosság, alkotó szabadság. De mondjuk talán egyszerűen így: szabadság. Szabadság a hagyományápolásban is. Mert a kérdést nem tehetem fel úgy, hogy Rákóczi vagy Kossuth, vagy ha fel is teszem, nem adhatok rá olyan választ, hogy ő igen, ő meg nem. Mert elszigeteltem, mert bezár engem egyfajta hagyományba. Annak, pedig nyitottnak és változtatni képesnek kell lennie. Egy olyan nyitott közösség a mienk, amely meg tudja emésztetni a más hatásait, gazdagodik általuk, s problémáit a nyitottság és a külső új erőkkel való érintkezés révén oldja meg. A kérdés tehát helyesen így hangzik: Vajon tényleg ellentmondásban van egymással a hagyomány és a nyitott gondolkodás? Kell-e ellentmondásban lenniük? Azt gondolom, találkoznánk előadói megvá-

laszták ezt a kérdést is: nem. Fontos kérdés az is, hogy a hagyományokat, példákat minősítő kritikának gondosan kell vigyáznia arra, hogy történeti maradjon, hogy a történelem terében mozogjon.

Az elhangzott előadások figyelmeztettek arra is, hogy a katonahősöket nem lehet egymás ellen, és még egymáson sem mérni. Mind hősök és utódok egyszerre. Itt egy filozófus mondása: „Higgy azoknak, akik az igazságot keresik, de óvakodj azoktól, akik azt hiszik, megtalálták.”

Tamási Áron azt üzenté 1940-ben, amikor a magyar honvédek bevonultak Erdélybe: „Az igazságot is meg lehet szokni.” Azt nem érzik meg sokan, hogy az igazságtalanságot lehetetlen.

A nemzeti örökség része

A katonai hagyományok őrzése-ápolása azért kiemelkedően fontos, mert azok a nemzeti örökség részei. Nemzeti értékük van, reprezentálják hazánkat, tehát a BEOSZ társadalom-politikai jelentőségű munkát végez. Például azért, hogy a polgárt honvédelmi felelősségére emlékeztetjük – bár megtapasztaltuk, hogy a kötelezettségekre való emlékeztetés nem mindig szül barátságokat.

Katonamúltunk meggyőzően bizonyítja, hogy a magyar katona mindenkori abban az őszinte hitben, meggyőződésben teljesítette szolgálatát, fogott fegyvert, harcolt és áldozta életét, hogy a haza parancsát teljesíti, hogy tőle ezt a nemzet érdekei követelik. Ez a tény a mai találkozó mondanivalója. Azért ez, mert nem a katonán múltott, nem neki róható fel, hogy a hatalom miként sáfárkodott hazaszeretetével, az eskükhöz való hűségével. Soha nem a katonától függött, hogy esetenként vajon valós vagy vélt nemzeti érdekek védelmében használta fegyverét szülőföldjén és a hazától messze távoli csatatereken. A Katonanemzedéki Találkozók sorozat a magyar katonamúltat folyamatosságában mutatja be, ezáltal az egymást követő katonanemzedékek közötti kontinuitást is érzékelteti. Teszi ezt azzal a céllal, hogy az ősök, és elődök példáját megértesse: mit jelentett és mibe került magyarnak lenni s megmaradni ebben a hadak útjának bizonyult, huzatos térségben. De egyúttal figyelmeztet, hogy saját életképességét gyengíti az a nép,

melynek fiai nem ismerik, nem becsülik meg apáik örökségét, a hazáért hozott tengernyi áldozatát.

Kötődés a közösséghez

A katonai közösségekre nagyon is érvényes, hogy az a közösség, amelyik nem tud, nem akar emlékezni, az nem igazi közösség. Egy-egy konferencián, katonasír-emlékhely rendbetételekor, emléktábla avatásakor, a Hősök Napján, vagy éppen egy ilyen nemzedéki találkozón feltöltődünk. A BEOSZ-nak, a szervezeteknek az a feladata, hogy nemcsak kőbe vésve, hanem egymás lelkébe rajzolva is megőrizzük az események, a személyek emlékét, érdemeit és üzeneteit. Hogy mindannyian örökre megjegyezzük: hagyományok nélkül túlélni lehetséges, élni viszont szegényebb és nehezebb.

A katonai tradíciók csak közösséghez kötöttek értelmezhetők és értékelhetők, melyeknek ápolása összetett folyamat és hatásrendszer, s amelynek kiépítése túlmutat a honvédelmi tárcán, meghaladja annak lehetőségeit. Ehhez kell a BEOSZ is, amely biztosítja a rendszerességet, a közösségekhez kötődést. A katonaemlékek ápolásának színterei ma már nem a laktanyák, hanem azok a volt és mai helyőrségekben működő szervezetek és személyek, akik bázisát adják, és a feltételeit biztosítják annak. Egy szociológiai felmérés szerint a tiszteknek 50, a tiszthelyetteseknek 34 %-a egyértelműen nem tartja kielégítőnek a jelenlegi tevékenységet, 84 %-uk a honvédelmi tárcától várja a katonai tradíciók ápolásának újjászervezését és támogatását, ugyanakkor a válaszadók 60 %-a nagyra értékelt az önkéntes vállalkozók és a civil szervezetek ez irányú munkáját. Megjegyzem, e felmérés tanúsága szerint az anyagi áldozatvállalási kedv már korántsem volt ilyen nagyságrendű.

Még ma is van vagy 200, a honvéd hagyományok ápolását felvállaló civil szervezet – az új civil Tv-t követően majd kiderül mennyien maradunk –, vannak hagyományőrző csoportok (48-as, huszár, honfoglaló, stb.), amelyek egy-egy korszakhoz, történelmi eseményhez kapcsolódva aktivizálódnak. A BEOSZ alapvetően más: tömegeket mozgat, tradicionális programjai vannak, s képes teljesíteni a hagyományok fiatalabb generációknak történő átadásának köve-

telményeit. Ebben együtt tud működni az állami, önkormányzati, országos és helyi társadalmi, civil, egyházi és katonai szervezetekkel.

Egyértelmű az igényünk is: a nemzettudatot formáló katonai hagyomány-ápolásban vállalt és teljesített, integráló szerepünk miatt a központi segítség és támogatás garantált biztosítása. Persze tudjuk, hogy a honvédelmi tárca is vesztese az állami költségvetésnek. Azt is megtapasztaltuk, hogy a megszerzhető pénzek brutális csökkentésének vesztesei között mi is ott vagyunk, mind a 120 tagegyesülettel együtt. Ehhez csak annyit teszek hozzá: ha csökkennek a civil szervezetek támogatási lehetőségei, akkor csökkenjenek az eredményességi elvárások is. Megjegyzem: olyan még nem volt, hogy mindenki elégedetten állt fel a tárgyalóasztaltól, de olyan sem, hogy mindenki duzzogva üljön le.

A BEOSZ-t – és nyilván másokat is – zavarja az, hogy nem derül ki egyértelműen, megfelelünk-e a HM kívánalmainak, stratégiai szövetségesei vagyunk-e a tárcának, tetteink és céljaink szolgálják-e a honvédelmi érdekeket. Összességében hasznosak vagyunk-e a tárcának és másoknak, vagy sem? Ha igen a válaszok többsége, akkor támogassanak bennünket kiszámítható módon, akár más feladatok rovására is.

A pénzről kezdtem el beszélni, mert az is kell a hagyományok ápolásához, megőrzéséhez. De azt is tudjuk, hogy egyáltalán nem biztos, hogy azok a programok a legértékesebbek, amelyek a legtöbb pénzbe kerülnek. Másrészt azt is tudjuk, nem érdemes azon polemizálni, hogy sok-e vagy kevés a rendelkezésre álló pénz. Ami van, azt kell elköl-

teni, méghozzá a leghatékonyabban. A tagegyesületek is megtanulták már, hogy jól megalapozott, közös érdekeket szolgáló programokra érdemes csak a BEOSZ-hoz is pályázni. Az eredményeket is fel kell tudni mutatni, megjelenve a folytatás lehetőségeit, mert meg kell győznünk a döntéshozókat: erre a jövőben is kell pénzt fordítani, mert a hagyományápolás, a katonai emlékek megőrzése, a határokon átnyúló együttműködés nem luxus, hanem a magyar és az uniós értékekkel teljes összhangban álló szükséglet.

A BEOSZ egy nagy, erős közösség, mert tagszövetségei és tagegyesületei is azok. Nagy tanulság, nagy tapasztalat, hogy a közös munka alakította ki ezt az egységet. Jól döntöttünk akkor, amikor a különböző támogatási lehetőségeinket, az embereket, a tagokat, tagegyesületeket összefogó programokra fordítottuk. Amikor két vagy több szervezet tagjai találkoznak, közösen csinálnak valamit: hagyományokat ápolnak, elevenítenek fel, emléktáblát avatnak, együtt énekelnek, zenélnek, főznek és beszélgetnek. Amikor a határ menti együttműködések támogatjuk, azt is azért tesszük, mert a közös célok hozták össze az embereket, a partnereket. A külföldi kapcsolatokat jól ápoló tagegyesületek, az egymás szomszédságában élők már nemcsak a BEOSZ elnökségére tekingetnek, hanem egymás felé fordulnak, és együtt keresik a kitörési lehetőségeket. Szombathely, Marcali, Miskolc, Nyíregyháza, hogy a legkiemelkedőbbeket említsem.

Az elismerések jelentősége

Az is hagyomány immár – ápoljuk és őrizük meg ezt a továbbiakban is –, hogy



van Emlékérmünk, és megalapítottuk a Katonák Példaképe Díjat is. A kitüntetett egyesületek és személyek száma a 10 év alatt közel százra tehető. Nincs ebben semmi meglepő, hiszen minden normálisan működő közösségnek vannak kiemelkedő tagjai. De ehhez kellett olyan szervezetek és emberek, akiknek tettei és eredményei méltóvá avatnak arra, hogy mindenki elfogadja őket ebben a kitüntetett szerepben. És kellett hozzá egy olyan közösség, mint amilyen a BEOSZ, amely alkalmas és érett a jutalmazásokra. Minden döntésünk konszenzusos volt, és minden általunk kitüntetett közösség vagy személy érdemességét máig nem vitatja senki. A BEOSZ díszpolgárai ők valamennyien. A mi példaképeink.

De a fiatalabbaknak vajon kik a példaképek? Zenészek, énekesek, színészek, netán politikusok, vagy a Való Világ közönséges résztvevői? Én azt tapasztal-



taltam, hogy gyerekeink úgy látják: akkor van esélyük boldogulni, ha megvalósítják önmagukat, s ehhez azt gondolják követendőnek, hogy igyekeznek megfelelni a fogyasztói társadalom elvárásainak, ezért minél nagyobb mennyiségben próbálnak javakat felhalmozni. Eközben nincs idejük bekapcsolódni a programokba, szervezetekbe meg végképp nem kíváncsiak, így a BEOSZ-ba sem. Pedig a BEOSZ a hagyományos értékek közvetítését, átadását nélkülük nem tudja sikeresen elvégezni. Ami a mi fiatalságunkban a farmer volt, az most a fiataloknak a Nagy-Magyarország matrica, az Árpádsávós hűtőmágnes, a rézzel kivert turulmadaras övtáska. S hogy mit lehet tenni e tévhitesek ellen? Sokat és sokféleképpen,

csak egyet nem: frontális támadást indítani. A BEOSZ-nak, a tagegyesületeknek egyik ilyen útja lehet a különféle hely- és katonatörténetek bemutatása. Hiszen a személyekhez, helyhez kötődő történetek kapcsán derülnek ki, hogy milyen sokszínű a múlt, hány és hány értelmezést engedhet meg. De az interneten is „nyomulnunk” kellene, ahol a tévhitiek is korlátlanul terjednek. Mert a fiatal generáció mintáit már jellemzően az elektronikus média tartalmának, illetve a kortárs csoportok szemléletének megfelelően igyekeznek kialakítani. Ezáltal példaképválasztásuk is közvetettebbé válik. Ahhoz tehát, hogy befolyásolni lehessen őket, olyan célokat és lehetőségeket kell felmutatni számukra, amelyek alternatívák, akár a fogyasztói társadalom elvárásaihoz képest is. Olyat például, mint a mostani rendezvénysorozat – nem hiszem, hogy nem fognak néhány itt elhangzott dologról elgondolkodni. (Bár egyszer már elmondtam egy KNT alkalomából: az ember, mire rájön, hogy az apjának néhány dologban igaza volt, addigra már van egy gyereke, aki szentül hiszi, hogy az apjának nincs igaza). Aztán az olyan rendezvények, mint a Hősök Napja, a katonai emlékhelyek gondos ápolásának tettei, helyőrség- és katonatörténetek, kiadványok, kiállítások, stb. Ezek lényegében egy célt szolgálnak: a katonai emlékek ápolását széles társadalmi alapokra helyezését. Ebben vagyunk a HM-el egyértelműen, de közösen érdekeltek.

Vegyük a hadisírgondozás mai helyzetét. Igaz az, hogy „Örökké él, ki életét áldozta a honért!” A rákoskeresztúri temetőben egy katonasír márványlapján olvastam ezt a szép mondatot. És kérdeztem: vajon éppen ebben a temetőben miért lett az enyészete az I. és II. Világháborúban elesett több ezer magyar katona sírja?

Ha a hadisírgondozás állami feladat, ha ezt hazánkban is európai szintre kívánják emelni, akkor ehhez nyilvánvalóan pénz is kell, és kell még az olyan szervezetek támogatása, mint amilyen a BEOSZ. Arról nem is beszélve, hogy mintegy 31 országban van hadisír – még Tahitin is –, ahol magyar katonák nyugszanak. Oroszország, Lengyelország, Németország, Fehéroroszország, Románia, Franciaország, Dánia, Olaszország – soroljam még? Ausztriában több mint 20, Szlovéniában és Szerbiában 10-15 olyan temető van, ahol együtt nyugsza-

nak az első és a második világháborúban elesett bajtársaink. Magyarország több mint 3 ezer temetőjében vajon hány elhanyagolt, gondozatlan katonasír van?

Tudja-e, akarja-e tudni a HM, hogy a BEOSZ tagegyesületei és elkötelezett személyei milyen hatalmas munkát végeztek például Szombathelyen, Tapolcán, Székesfehérvárott, Cegléden, Nyíregyházán, vagy éppen Budapesten? Hazánk területén mintegy 250 ezer honvéd nyugszik a temetőkben: a BEOSZ kész ezek felkutatására, méltó állapotba hozására. De ehhez adjanak szakmai és pénzügyi segítséget. Hangolják össze a szervezetek munkáját, kezdeményezzenek részükre egy HM által vezetett tanácskozást, a fiatalabb generációt is bevonó közös „fertőzés” projektet.

És ha már a javaslatoknál tartok: kérem a szakmai tanácskozás résztvevőit, támogassák a BEOSZ azon javaslatait, hogy alapítson a HM „Katona Hagományokért Díjat”, jöjjön létre egy olyan Alapítvány, amely a társadalom felé is nyitott, felhívásai előre kiszámíthatók, s amely költségvetési pénzből támogatja a katonai emlékek ápolását. Vagy egy már ilyen céllal létező és működő alapítvány, pl. a Bajtársainkért Közhasznú Alapítvány kapjon meg egy ilyen feladatot és lehetőséget. A Zrínyi Média Kft. vagy a HM közvetlenül támogassa a helyőrségekről, alakulatokról, fegyvernemekről, személyekről szóló kiadványok megjelentetését. Kössenek a BEOSZ-szal hosszabb távra szóló, feladatátadásos megállapodást.

A katonai hagyományok ápolásának feladatait, ennek újragondolását el kell végezni, amely nem könnyű, és amelyekben részt kell vennie minden elkötelezett szervezetnek és minden generációnak. A mai szétforgácsolt erőpcsokolás, az alig láttatott eredményesség, a tiszta és nemes cél indokolja mindezt. A generációk közös munkája hatékony eszköze lehet e probléma jó kezelésének is. Befejezéséért Tóth Sándor nyá. ezredes úr előadásából (előző lapszámunkban olvasható) idézek, mely idő hiányában most nem hangozhatott el, aminek megértéséért külön is köszönetet mondok ezredes úrnak. A gondolat a következőképpen hangzik: „Szövetségünk ez irányú munkája olyan nemzeti érték, amely politikai irányzatoktól függetlenül, a társadalom, az állam, a magyar nemzet erkölcsi és anyagi meg-

Megfelelni a kihívásoknak

„Sosem volt ilyen nagy szükség a bajtársiasságra, a segítőkészségre és a katonanemzedékek összefogására. A bajtársiasság a Magyar Honvédség fontos értékei közé tartozik, amelynek ápolása a BEOSZ-nak is tiszteletre méltó feladata.” Ezt a gondolatot Balatonkenesén, a Katonanemzedékek 20. találkozóján dr. Benkő Tibor vezérezredes, a HM Honvéd Vezérkar főnöke fogalmazta meg. A színvonalas rendezvény más fontos tanulságairól, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége előtt álló új kihívásokról Kelemen József nyugállományú altábornaggyal beszélgettünk, aki 1991-től 1995-ig a Szövetség elnöke volt, és a következő években is sokat szeretne tenni a BEOSZ sikereiért.

Önnek a BEOSZ létrejöttékor a Honvédelmi Minisztérium helyettes államtitkáráként szerepe volt a honvédelmi rendszerváltás, például az első honvédelmi törvény vagy a bajtársi egyesületek teendőinek megfogalmazásában.

– A BEOSZ, amelynek első elnöke dr. Simon Sándor altábornagy lett, egyetértett azzal, hogy a Szövetség fő feladatai: a honvédelem ügyének szolgálata, a ma már zömmel nyugállományú katonák érdekképviselése, a katonai hagyományok ápolása, és a bajtársiasság szellemében a közösségek összefogása. Az új elnök vesszőparipája e feladatok vállalása mellett az volt, hogy a Szövetség, a közhasznúság jegyében, vállaljon vezető szerepet az ifjúság honvédelmi felkészítésében és nevelésében. Mint ismeretes, ez a „vezető szerep” nem jött létre.

Meggyőződésem, hogy a BEOSZ alapvető célkitűzései ma is vállalhatóak, a megváltozott társadalmi, gazdasági és jogi környezetben, amelyhez a BEOSZ-nak is alkalmazkodnia kell. A jogi környezet változása kapcsán elsőnek a „Civil törvényt” említeném, amelynek szellemében a BEOSZ is csak akkor



kap állami támogatást, ha megfelel a közhasznúsággal kapcsolatos elvárásoknak. A jelenlegi szabályozás szerint a közhasznú jogállás megszerzhető a szervezet bírósági nyilvántartásba vételével, egyidejűleg ezzel mintegy „önbevállás” alapján kapja meg a szervezet e minősítést. Fontos társadalmi és szakmai elvárás azonban, hogy a közhasznú jogállás megszerzése mögött ténylegesen valódi közérdekű tevékenység álljon, azaz megfelelő társadalmi jelentőséggel is rendelkezzen az adott szervezet, és ne csak az állam „emlőjén” nevelkedjen, azaz pénzügyileg is megálljon a saját lábán.

A BEOSZ tagságának „derékhada” a nyugállományú katonákból verbuválódott, nekik milyen változással kell szembenézni?

– A nyugállományú katonákat érintő témakörrel az Idősügyi Stratégia foglalkozik, amelyet az újjászervezett Honvédelmi Idősügyi Tanács is napirend-

re tűz. Változások a gazdasági lehetőségek figyelembevételével minden bizonnyal lesznek, de a honvédség – mint ahogy egyébként a humánstratégiában megjelenik – a nyugállományba helyezettokról továbbra is gondoskodik. Az anyagi lehetőségek figyelembevételével a honvédelmi tárca által részükre biztosított jogosultságok, és támogatások továbbra is elérhetőek lesznek. A helyőrségi kluboknál történt jelentős változás minden bizonnyal gondot jelent majd számos egyesületünk elhelyezésében, működésében, de az értesülesem szerint a hadkiegészítő parancsnokságok, központok és irodák segítségével ezúttal sem marad el. A BEOSZ-egyesületek működésével kapcsolatos gondok és teendők várhatóan márciusban kerülnek terítékre.

Visszatérve a BEOSZ stratégiájára, ezen a téren melyek lehetnek a legjelentősebb változások és az ebből eredő tenivalók?

– Meggyőződésem, hogy a BEOSZ-nak a jövőben a folytonosság és a megújulás jegyében kell tevékenykedni. Az alapvető célkitűzések megtartása mellett, én e Szövetség életében az eddigieknél fontosabb feladatnak az érdekeink és az értékeink védelmét látom. Az elmúlt húsz év eredményeinek megtartása mellett, az egységes szövetségi képviselőre is törekednünk kell.

Ami pedig a közhasznúságot illeti, a KatonaSuli program támogatásától, a hadisírgondozásig, a fiatalok honvédelmi nevelésétől a tartalékos katonák képzéséig sok mindent tehetünk, ami állami feladat. Igazán ezen a területen van nagy szerepe a jó kezdeményezésnek, a kreatitásnak, a katonai felkészültség hasznosításának.

Változás lesz az is, hogy előtérbe kerül az önépítkezés, a sok jó kezdeményezés, az önkéntesség, a saját erőre támaszkodás. Sok mindent a magunk erejéből kell megoldani, de szoros

együttműködést kell kialakítani a Honvédelmi Minisztérium és a Honvéd Vezérkar illetékes főosztályaival, a katonai alakulatok parancsnokaival is. Az elmúlt hetekben felállt katonai igazgatási szervekkel, a Magyar Honvédség Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság, valamint a Katonai Igazgatási Központok, Toborzó és Érdekvédelmi Központok parancsnokaival, illetve a Toborzó és Érdekvédelmi Irodák vezetőivel. Saját feladatunkként pedig szervezetten kell tennünk az egyesületekben folyó tagtoborzást. A BEOSZ-ban a hivatásos és szerződéses katonák száma nem éri el az 5 000 főt, s ugyanakkor nincsenek adataink arról, hogy kik kerülnek nyugállományba és kik lettek tartalékos katonák.

A katonai hagyományok ápolását is átgondoltabbá, hatékonyabbá kellene tennünk. A katonai történelmi hagyományok felkutatásánál is szükség lenne az elmélyülésre. Az eddiginél jóval több helyőrség-történelmi emlékszóba lenne igény, és számos volt helyőrségben még nem írták meg a helyőrség történetét. Csupán egy fegyvertörténe-

ti parkunk van, sok katonai emlékhely gondozatlan, és még sorolhatnám a tennivalókat. Az eddigi tapasztalatokat célszerű lenne hagyományörző konferencián összegezni.

Az eddigieknél sokkal többet kellene tennünk a nyugállományú katonák életminőségének, fizikai és lelki egészségének javításáért. Emlékeztetnék arra is, hogy 2012 az „aktív öregedés és generációk közötti szolidaritás” éve lesz. Az egyesületi munkában jobban kellene törekedni a változatosságra, a közművelődési tevékenységre és az „Életet az éveknek” akciókba való bekapcsolódásra.

Úgy tudom, hogy a korábbi katonai beosztásaiban is fontosnak tartotta a bajtársi szellem erősítését.

– Valóban, a bajtársiasság erősítése mindig a szívügyem volt, s nagyon örültem, hogy ez a gondolat a legutóbbi katonanemzedék találkozáson is hangsúlyt kapott. Meggyőződésem, hogy a bajtársiasságra egyre nagyobb szükség lesz, hiszen sokan vannak a mi soraink között is bajbajutottak, mozgásukban korlátozott idős emberek, súlyos

anyagi gondokkal küszködők. Mindig szorgalmaztam a sokoldalú karitatív munkát, és kezdeményeztem az egykori nagy helyőrségekben a honvédségi gondozóházak létrehozását.

A jövőben milyen szervezeti struktúra, felépítés szolgálná a Szövetségben a célok megvalósítását?

– A BEOSZ tevékenységében szerintem változatlanul kulcsszerepe van a kezdeményező- és operatív szellemű, hozzáértő ügyvivőkből álló elnökségnek. A régióvezetőkkel és az egyesületi elnökökkel való rendszeres kapcsolattartás, a közös gondolkodás, a jó kezdeményezések felkarolása, a régiók és az egyesületek munkájának koordinálása mind-mind nélkülözhetetlen a sikeres tevékenységhez. Az új körülmények között nélkülözhetetlen a jó alkalmazó- és problémamegoldó-képesség, a fiatalok bevonása például az új közhasznú feladatok végzésébe. Az utóbbi időben gyakran jut eszembe Churchill híres mondása:

„Fogd kézen a változásokat, mielőtt azok ragadnának magukkal téged.”

KACSÓ LAJOS

Megkérdeztük az államtitkárt

Mi történik a helyőrségi klubokkal?

A HM közigazgatási államtitkárának és a Honvéd Vezérkar főnökének 56/2011. számú együttes intézkedése alapján a HM Bessenyei György Kulturális és Üdültetési Közhasznú Non-profit Kft. 2012. január 1-jével végelszámolással megszűnik. A Kft. kezelésében működő 16 helyőrségi klub ingatlanát a HM felajánlja átvételre az önkormányzatok részére. Az ingatlanok átadás-átvétele kizárólag azzal a – szerződésben rögzített – kitételrel történhet meg, hogy az adott települési önkormányzat a klubokban jelenleg működő társadalmi szervezetek részére a meglévő feltételekkel fogja biztosítani az eddig is használt helyiségeket.

Amennyiben az önkormányzat nem tart igényt az ingatlanra, akkor a helyőrségben működő alakulattal tervezi a tárcsa üzemeltetni a helyőrségi klubot.

A HM Fegyverzeti és Hadbiztosi Hivatal Infrastrukturális Igazgatóság az önkormányzatok részére megküldte a helyőrségi klubok átvételére vonatkozó leveleket, és 2011. november 31-ig

kértek visszajelzést. A visszajelzések alapján, december elején döntés születik arról, hogy a 16 helyőrségi klubból hány klubot vesz át önkormányzat és működtet alakulat.

A BEOSZ elnöke által javasolt értekezlet összehívását az államtitkár úr a következők szerint tervezi: a döntést követően egy munkaértekezlet az ernyőszervezetek képviselőinek részvételével (december eleje), majd egy tájékoztató értekezlet az érintett egyesületek részére (december közepe).

Mi történik a kiegészítő parancsnokságokkal?

A Honvédelmi Minisztérium, valamint az irányítása alá tartozó egyes szervezetek szervezeti- és létszám-racionalizálásának feladatairól szóló 103/2011. (IX. 23.) HM-utasítás 18. § (1) bekezdése értelmében 2011. november 15-től az MH Katonai Igazgatási és Adatfeldolgozó Központ megnevezése MH Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság (a továbbiakban: MH HKNYP) megnevezésre módosult, és szervezetébe beolvadtak a területi had-

kiegészítő parancsnokságok (MH keleti és nyugat-magyarországi hadkiegészítő parancsnokságok), valamint a HVK Személyzeti Csoportfőnökség Katonai Igazgatási Osztálya.

Elhelyezése: 1134 Budapest, Dózsa György út 51.

A vezető állomány:

Vanyur Tibor mk. ezredes, parancsnok
Kálmán László mk. alezredes, parancsnokhelyettes

Jakab László alezredes, parancsnokhelyettes

Bendes István mk. alezredes, törzsfőnök.

Az MH HKNYP az elődszervezetek által megteremtett értékek megőrzésével, a kibővült feladatrendszerből fakadóan továbbra is fontosnak tartja a civil szervezetekkel való együttműködést, kapcsolattartást, ezáltal is biztosítva a szaktevékenységek magas színvonalú végrehajtását.

A korábbi toborzó- és érdekvédelmi központok, illetve irodák helyén továbbra is működnek helyi szervezetek, így a kapcsolattartás folyamatossága biztosított.

60 évesek a tiszti klubok

A haza védelme minden korban és társadalomban a hadsereg kötelessége, amelyhez jól képzett és művelt katonákra van szükség. A 60 éves évforduló alkalmából tollat ragadtam, és személyes tapasztalatom alapján kívánok emlékezni, emlékeztetni az adott időszaknak a hadseregben folyó kulturális életéről, azon belül a tiszti klubokban végzett munkáról.

A második világháborúig a világon sok helyen – ahol nagy katonai garnizonok állomásoztak –, így Magyarországon is, tiszti kaszinók működtek. Ezekben valósult meg a tisztek családjainak és az elit polgárságnak a társasági élete. 1945-től, az új magyar hadsereg megalakulásától és fokozatos fejlődésétől kezdve, az 1950-51-es évekre létszámában nagyra nőtt. A helyőrségekben a hivatásos tiszti, tiszthelyettesi állománynak mind a családtagjai (távol a hozzátartozóiktól), mind a nőtlen fiatalok albérlésben vagy katonai szállásokon laktak.

A fázisító kiképzési napok befejeztével, a katonáknak a kevés szabadidejükben nem volt hol pihenni, kikapcsolódni vagy szórakozni. Ennek és más problémáknak a megoldására szükség volt a tiszti klubok létrehozására. A tiszti klubok elhelyezésére az illetékes parancsnokok, szakemberek kerestek, béreltek, vásároltak olyan épületkomplexumokat, amelyek átalakításuk után e rendeltetésnek megfeleltek. Ezek váro-



sonként, helyőrségenként különbözőek, általában régi középületek voltak.

Feleségek és gyerekek

Kezdetben feladat volt olyan körülmények megteremtése, amely biztosította a második otthon szerepét. E célnak megfelelően a kényelmes berendezéseken kívül lehetőséget nyújtani az étkezésre, pihenésre, szórakozásra, társasági életre. Ezen igények kielégítése érdekében működtek a könyvtárak, presszók, éttermek, játszókabók, társalgók, mozik, és változatos programok álltak rendelkezésre.



A klubok vezetése szervezte a katonafeleségek foglalkoztatását, képzését, segítette a munkába való elhelyezkedésüket, és a gyerekek tanulását, korrepetálását is. Ezek érdekében működtek a katonafeleségek és a gyermekek klubját. A tanfolyamokon szabásvarrás, gépírás-, kézimunka-oktatás folyt. Népszerűek voltak az előadás-sorozatok: nevelésről, egészségügyről, háztartási tanácsokról. Ebben az időszakban sokan voltak a hivatásos katonák között olyanok, akik nem rendelkeztek a nyolc általános osztállyal, még többen a középiskolai érettségivel. A klubvezetés feladata lett az alakulatok parancsnokainak közreműködésével az iskolák működtetése, ezzel az általános művelt-



ség emelése. Meg kell említenem, a fiatal nőtlen tisztok azon problémájának megoldását, hogy mivel nem volt társaságuk, hölgypartnerük, ennek érdekében szerveztek iskolák, intézetek részvételével ismerkedési, társas- táncos rendezvényeket.

Rendszeresek voltak a színházi és filmelőadások, ezen belül filmtörténeti előadás-sorozatok. Különleges volt a Mopresszó. A klubot látogató közönség láthatta a helyi, környékbeli és a fővárosban elismert népszerű művészek magas színvonalú előadásait.

Sokáig viszonylag zárt körűen működtek a klubok, a hivatásos állományúak és családtagjaik voltak csak jogosultak a látogatásra, illetve a helyőrség azon polgári személyei, akik valamilyen szintű vezetők voltak, vagy munkakapcsolatban álltak a klubbal (előadók, társadalmi munkások). A zártságot indokolta a jogosult látogatók nagy létszáma és a



honvédség által nyújtott kedvezmények, szolgáltatások.

Öntevékeny művelődés

A társadalom és a hadsereg változása, fejlődése új és újabb követelményeket támasztott a kulturális életben, így a klubokkal szemben is, amelyeknek meg is feleltek. Bővült és színeseedett a klubok tevékenysége, létrejöttek különböző öntevékenységet végző kis közösségek, klubok: katonafeleségek, ifjúsági, gyermek, numizmatikai, bélyeggyűjtő, nyugdíjas, film, sport klubok. Szakkörök: barkács, fotó, kézimunka, kertészeti. Tanfolyamok: nyelv, szabás-varrás, gépiró, hegedű, zongó-



ra, gépjármű. Művészeti csoportok: színjátszó, irodalmi, színpad, bábjátszó, gyermekénekkar, néptáncsoport, énekesek, versmondók. Ezek az öntevékeny közösségek, például a tanfolyamok, szakkörök tagjai, a tudás megszerzésével olyan képzést is kaptak, amely a munkavállalásban is segített. A művészeti csoportok rendszeresen részt vettek az évenként megrendezett kulturális seregszemléken, fesztiválokon, amelyeket a honvédség és a polgári szervek szerveztek. A résztvevők nemcsak önmaguknak, hanem a széles tömegeknek – amikor felléptek más helyőrségekben honvédségi és polgári közönség előtt – is örömet, szórakozást nyújtottak. A tiszt klubok is kezdeményezői voltak a társadalmi, családi ünnepek, események megrendezésének: házasságkötéseknek, katonai esküvőknek, gyermek névadó-ünnepségeknek.

A fejlődés folyamán volt olyan időszak, amikor a honvédség keretén belül országosan 30-40 tiszt klub működött a kisebb-nagyobb helyőrségekben. Feladatuk szélesedésével, funkciójuk változtatásával a nevük is változott: Tiszt klub, Helyőrségi klub, Fegyveres Erők Klubja (FEK) Helyőrségi Művelődési Otthonra (HEMO). Az idők folyamán szélesedett a látogatók köre is, más fegyveres testületek állományával és a polgári lakossággal.

Felbecsülhetetlen érték

A klubokban, ahol arra lehetőség nyílt, képzőművészeti alkotásokból, neves művészekről kiállításokat rendeztek, oda vitték mindazt, ami szép és értékes volt, megismertetni a művészet ezen formá-

ját is. Találkozókat tartottak híres, népszerű Kossuth-díjas kiváló írókkal, színészekkel, alkotóművészekkel, sportolókkal, akik a munkájukról beszéltek, élménybeszámolót tartottak. Kirándulásokon, üzem-, gyár-, tsz-látogatásokon ismerkedtek a résztvevők hazánk értékeivel és szereztek ismereteket. Népszerűek voltak a szellemi vetélkedők és a sportversenyek is: asztalitenisz-, tenisz-, teke-, billiárd-, sakk-, kártya-

Az elmúlt 60 év alatt számokban felbecsülhetetlen, sok tízezer ember kapott lehetőséget – élt is vele – a klubok által nyújtott tartalmas művelődésre, szórakozásra, aktív pihenésre, élményszerzésre.

Véleményem szerint ezek az intézmények teljesítették a kor, a társadalom kulturális igényét. Segítették a hivatásos katonák, a fegyveres testületek tagjainak munkáját, a családok összetartozását, a polgári lakossággal való jó kapcsolatot, a kölcsönös megbecsülést. Sok helyen bázisai voltak a színvonalas kulturális életnek, hozzájárultak nemcsak a hadsereg, hanem hazánk műveltségi színvonalának emeléséhez is.

Tapasztalatom szerint ma is sokan, ugyanakkor sajnos egyre kevesebben emlékeznek vissza örömmel és nosztalgiával ezekre a rendezvényekre. Szerénytelenül állíthatom, szerencsés ember voltam, hogy lehetőségem volt a kezdetektől 30 évig: 1951–81 között a debreceni, szegedi, szentendrei, majd ismét a debreceni klubok, művelődési otthonok parancsnokaként, igazgatójaként dolgoznom. Örülök annak, hogy mindezt a teljesség igénye nélkül még megírhattam.

UJVÁROSI ENDRE
NYÁ. ALEZREDES

Három nap Franciaországban

A Fejér Megyei Honvéd Nyugállományúak Székesfehérvári Klubjának küldöttsége 2011. november 10 és 12-e között Richard Jungto úr, a Magyar Köztársaság Franciaország Elzász tartományában működő tiszteletbeli konzuljának meghívására részt vett az I. világháború befejezését jelentő békekötés 93. évfordulója alkalmából rendezett elzászi megemlékezéseken.

Küldöttségünk utazását megelőzte, hogy a konzul úr 2010. május 20-21-én klubunk vendége volt azzal a céllal, hogy megismerje a nyugállományú katonák életét és munkáját. A konzuli látogatáshoz nagy segítséget nyújtott Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzata, valamint a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnoksága.

Vendégünk a Székesfehérváron töltött idő alatt megtekintette a klubunk által megrendezett „3. Katonanóta-Katonadal” bemutatót, találkozott városunk vezetőivel és az Összhaderőnemi Parancsnokság parancsnokával. A látogatás végén elégedettségének adott hangot, egyben meghívta a klubunk küldöttségét a 2010. évi emlékünnepségekre.

A meghívásnak sajnos 2010-ben nem tudtunk eleget tenni, így a konzul úr a meghívását 2011-ben megismételte.

Alapos szervező munka

A meghívás megérkezése után elkezdődött az utazás megszervezése. Klubunkból Szalai Gábor, Juhász János, Kovács József, Halmosi János, Gulyás Gábor, Varga Lajos, Sipos József, Zóka József, Ollé Ferenc, Körösi László, Amigó György, Budán Zoltán és Bodó László tagtársunk vállalta az utazás során felmerülő költségeket (személyenként 33 000 Ft), és a több mint 2670 kilométeres autóbusszos utazás fáradalmait. Látogatásunk sikeréhez nagyban hozzájárult Székesfehérvár Megyei Jogú Város polgármestere, aki a meglátogatott települések polgármesterei részére városunkat bemutató emléktárgyakat adott ajándékba.

Klubunk javaslatára a HM Honvéd Vezérkar főnöke, dr. Benkő Tibor vezér ezredes úr emléklakettet adományoz



zott a kapcsolatok kialakításáért Richard Jungto úrnak, valamint Kolonics Gábor úrnak, a konzul segítőjének.

A hosszú, sok időt és fáradságot követelő szervezés után 2011. november 9-én este indult a küldöttség a franciaországi Mulhouse-be, ahová 10-én a délutáni órákban érkeztünk meg. Rövid fogadási ceremónia után, a konzul úr kíséretében a szállásunkat biztosító katolikus iskola kollégiumába indultunk. Rövid pihenő és átöltözés után már indultunk is a 19. 00 óraker kezdődő megemlékezés helyszínére, Zillisheim településre, ahol a város polgármestere fogadott bennünket.

A koszorúzási ünnepség után a küldöttség tagjai részére a polgármesteri hivatalban fogadási ünnepséget ren-

deztek. Az ünnepség során adtuk át városunk polgármestere és a klubunk emléktárgyait a polgármester úr, valamint a helyi veteránszervezet vezetője részére.

Jó volt magyar szót hallani

11-én reggel indultunk Hérimoncourt-ra, ahol magyar szóval köszöntöttek bennünket. Egy érdekes találkozásra is sor került a megérkezésünk után, Paczúr Ferenc tagtársunk megszólított egy urat, akiről hamar kiderült, hogy valamikor magyar katona volt. Iviz Jánosnak hívják és 1955-ben avatták repülőtiszté. Mint kiderült, egy században szolgált Paczúr Ferencsel, majd 1957-ben távozott hazánkból. 55 év elteltével

találkoztak újra a volt katonatársak. A település fúvószenekara felvezetésével mentünk az I. és II. világháború halottainak emlékművéhez, ahol koszorút helyeztünk el, majd rövid beszédben emlékeztünk meg a háborúk áldozatairól. A megemlékezés után a város polgármestere fogadta a résztvevőket. Majd meglepetésként, a magyarul tanulók (több magyar származású él a városban) a Himnusz eléneklésével köszöntöttek bennünket. Kölcsönös emléktárgycserék után a fogadókkal hosszasan elbeszélgettünk. Elmondták: jó lenne, ha egy magyar várossal is felvehetnék a kapcsolatot.

Az idő gyorsan repült, és már indulunk is a megemlékezések következő helyszínére, Riedisheim-be, ahol először ökumenikus istentiszteleten vettünk részt, melyet az elhunyt katonák tiszteletére rendeztek. Majd a helyi kato-

naság által rendezett koszorúzási ünnepségen vettünk részt. Az ünnepség után a polgármester asszony fogadást adott a tiszteletünkre, melyen emléktárgyak átadása után baráti beszélgetéseket folytattunk. A fogadás után a konzul úr meghívott bennünket a rezidenciájára, egy rövid beszélgetésre. Kis idő elteltével elbúcsúztunk, mert még egy találkozót várt ránk.

Ilyen még nem volt

12-én, reggeli után indultunk Colmárba, ahol Francois Scherr úr, az Office National des Anciens Combattans et Victimes de Guerre igazgatója fogadta a küldöttséget. Vezetésével megtekintettük a II. világháborús emlékműzeumot és a csodás várost. A városházán fogadást adtak küldöttségünk tagjai tiszteletére. Az emléktárgyak köl-



csönös cseréje után, a konzul úr javaslatára, a fenti szervezettől névre szóló; „MEMORIE SOLIDARITE” emlék-érem elismerésben részesültem.

A konzul úr ebédet adott a küldöttség részére, és elmondta: nagyon örül annak, hogy jelen voltunk a megemlékezéseken, mert magyar nyugállományú katona ilyen ünnepen még nem volt Franciaországban.

A program befejezéseként rövid látogatást tettünk a Colmar melletti, Turcheim nevű településen, ahol egy szőlészetet tekintettünk meg.

12-én, a késő délutáni órákban indulunk haza, hogy 13-án, a reggeli órákban fáradtan, de élményekben gazdagon érkezzünk meg. Küldöttségünk tagjainak véleménye, valamint a fogadásokon elhangzottak alapján megállapíthattuk, hogy méltóképpen képviseltük a magyar nyugállományú katonákat, ezzel is elismerést szerezve hazánknak, valamint a Magyar Honvédségnek. Tovább öregbítettük királyi városunk hírnevét Franciaországban.

Köszönettel tartozunk a találkozók megszervezéséhez nyújtott támogatásáért:

- Richard Jungto úrnak, A Magyar Köztársaság elzászi konzuljának.
- Dr. Benkő Tibor vezérezredes úrnak, a HM Honvéd Vezérkar főnökének.
- Dr. Cser-Palkovics András úrnak, Székesfehérvár Megyei Jogú Város polgármesterének, országgyűlési képviselőnek
- Esélyek Háza Székesfehérvár munkatársainak
- Kolonics Gábor úrnak, a konzul munkatársának.



SZALAI GÁBOR NYÁ. ÖRNAGY
ELNÖK

Volt egyszer egy katonaváros



Október elsején, kilenc év eltelte után került sor az 1996-ban megszűnt, Thury György Gépesített Lövészdandár – jogelődje a Dózsa György Gépesített Lövészezred – volt hivatásos katonáinak és polgári alkalmazottainak második találkozására Nagykanizsán.

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a töb-

Ez látszott és érződött a találkozót megelőző pillanatokban, percekben. Az emberek összeölelkezve örültek egymásnak, észre lehetett venni könnyező arcokat is.

A találkozó ünnepélyes része a Himnusz hangjaival kezdődött. Majd Gócze István vezérőrnagy özvegye szavalta el Petőfi Sándor „A vén zászlótartó” című

mászó katonákra, akiknek keze munkáját nem egy most is létező objektum fémjelzi. Többek között a sokak által kedvelt csónakázótó, a gyermekjátsszótérek. Sajnos az élet úgy hozta, hogy megszűntek az alakulatok a városban, de emlékük még nagyon sokáig élni fog a kanizsai emberek emlékezetében. A polgármester elmondta: örül annak, hogy ilyen sokan eleget tettek a meghívásnak és arra kérte a jelenlévőket, gyakrabban is találkozhatnak, jöjjenek el Nagykanizsára. A város vezetése támogatja az ilyen rendezvényeket, szeretettel várnak mindenkit.

Poprádi Zoltán nyá. ezredes, mint az alakulat egyik volt parancsnoka, ünnepélyes múltidéző beszédében áttekinthette az alakulat történetét. Hangsúlyozta, hogy az alakulat 1996-os megszűnése után és ma is a legfontosabb feladatunk a katonai hagyományok ápolása. Nem szabad engednünk, hogy ezek a feledés homályba vesszenek. Az alakulat történetéből az itt felvillantott képek mind azt bizonyítják, hogy egykor virágzó katonaelet volt Nagykanizsán. Ezt folyamatosan ápolni kell, és mindenki büszke lehet arra, ha valaha itt szolgált az alakulatnál.

Sikeres szervezés

Tarr Ernő nyá. alezredes a találkozó szervezésével kapcsolatosan osztotta meg gondolatait a résztvevőkkel. Nehéz munka volt a szervezés, de az eredmény önmagáért beszél. 420 fő részére tudtuk eljuttatni a meghívót postán, interneten és személyes érintkezés útján. Közel kétszáz fő elfogadta a meghívásunkat. Ez nagyon öröndetes, és köszönet minden jelenlévőnek. A továbbiakban megköszönte a szervezők mun-



bi hétköznap, de mégis volt benne valami különleges – legalább is úgy gondolom – a résztvevők számára. Különleges azért, mert egymást rég nem látott bajtársak, kollégák gyülekeztek egy baráti beszélgetésre, hogy felelevenítsék a múlt eseményeit, emlékezzenek a munkában együtt töltött évekre, beszéljenek egymásnak, kivel mi történt az elválásuk óta, hogyan alakult az életük.

A rég nem látottakkal való találkozás az ember számára általában örömteli.

versét. Az üdvözlő szavak elhangzása után az elhunyt bajtársaink, kollégáink emléke előtt egyperces néma felállással tisztelegtünk.

Emlékük élni fog

A város polgármestere, Cseresnyés Péter meleg szavak kíséretében köszöntötte a résztvevőket. Elmondta, hogy Nagykanizsa lakossága még most is szeretettel gondol a valamikor itt álló-

káját, akik részt vállaltak ebben a tevékenységben. Kiemelten szólt azokról, akik anyagi eszközökkel segítették a találkozók sikeres végrehajtását.

Az elhangzott beszédek után a megjelenteknek szánt ajándékműsor következett. A műsor első részében zenés, vetített képes összeállítást láttunk az alakulat életéből. Nem egyszer a szék-sorokból derűs kuncogás és megjegyzések voltak halhatók „Jé! Az te vagy ott, azon meg te voltál látható.” A zenei összeállítást a Magyar Honvédség Központi Zenekara szolgáltatta CD-ről. A képeket úgy gyűjtöttük össze az állománytól. Vetítésre alkalmas állapotba átdolgozta Bajzáth László ny. alezredes, és Major László ny. százados.

Ezután Móricz István Béla ny. alezredes saját versét adta elő „Volt egyszer egy katonaváros” címmel, nagy sikert aratva a résztvevők körében. A vers végigkísérte, illetve bemutatta, hogy mit is jelentettek a katonák Nagykanizsának a középkortól egészen napjainkig.



A műsor a Honvéd Együttes férfikara előadásával zárult. Katonadalokat és népszerű operakórusokat adtak elő tisztelőinkre. Előadásukat a találkozó résztvevői fergeteges tapsal jutalmazták.

A találkozóknak helyet adott, amit megköszönünk:

a Hevesi Sándor Művelődés Központ; a Honvéd Kaszinó.

Utóhang: talán nem kellene várni a következő találkozóig öt évet, ezt előbb is megismételhetjük.

VISZONTLÁTÁSRA!

TARR ERNŐ NYÁ. ALEZREDES

MÁRTON-NAPI BORMUSTRA

A Marcali Bajtársi Egyesületnél a katonai hagyományok ápolása mellett egy sor társadalmi és néphagyomány ápolásával is foglalkozunk. Ebbe a sorba tartozik a Márton-napi bormustra is, amit 2003 óta rendszeresen megtartunk, tekintettel arra, hogy tagjaink közül – a szabadidőnk célszerű és hasznos eltöltése érdekében – egyre többen foglalkozunk szőlőtermesztéssel, illetve borkészítéssel. A hagyományos bormustra jó alkalom az újbor értékelésére, tapasztalatcserére és a közösségi élet erősítésére egyaránt. Először úgy gondoltuk, hogy ötvenként engedünk magunknak libacombevést, s a közbeeső években libaszíros, lilahagymás kenyérral tisztelgünk Márton és a libák előtt. Borokorsolyaként saját termesztésű almát, diót, mandulát és az asszonyaink által készített sós süteményeket tálaltunk fel. A jó hangulathoz a jó bor mellett a dalárdánk közreműködése is hozzájárult.

Az egyre sikeresebb hagyományos bormustrához 2009-től meghívjuk a Szlovén Tiszti Szövetség Lendvai Egyesületének képviselőit is, akikkel 1995 óta tartunk kapcsolatot. Ahogy



ez lenni szokott, evés közben jön meg az étvágy, ettől az évtől csak azért is, minden évben libasültet eszünk.

A nyolcadik Márton-napi bormustránkat, november 11-én, Márton napján jól szervezett formában, jó hangulatban, szlovén barátainkkal együtt megtartottuk.

A szlovén küldöttség tagjai között voltak: Branko Bratkovics, Söveges Szilveszter korábbi elnökök, Robert Lenarcsics jelenlegi elnök, Borisz Budin ex-titkár és meglepetésként Ljubomir Draznyik, Szlovénia korábbi magyarországi katonai attaséja, mind régi ked-

ves barátaink, akik elhozták Lendvahi finom borukat is. Az ez évi bormustránkon 14 fehér és 8 vörösborot kóstoltunk meg. Megállapítottuk, hogy idén a jó szőlőtermésből kiváló borokat készítettünk. Minden borosgazda dicséretben részesült az éves szorgalmas munkájáért és annak végtermékéért.

A közhiedelem úgy tartja, aki Márton napján libát eszik és kellő mértékben újborot fogyaszt, az a következő évben nem fog éhezni. Ezek szerint az már biztos, hogy mi jövőre sem fogunk éhezni. A többit majd meglátjuk!

FEHÉR JÁNOS

Szlovéniában jártunk

1991. október 22-e fontos dátum a Szlovén Köztársaság életében. Ekkor hagyta el az utolsó jugoszláv szövetségi katonája a már független Szlovéniát. Furcsa háborúnak is hívták, de Szlovénia életében a szabadság vívott, fontos dátuma. E nap 20. évfordulójának méltó megünneplésére invitálta a szlovén állam nevében a köztársasági elnök, dr. Daniló Türk és a rendezvény másik főszervezője, a ZVVS elnöke, Janez Pajer a magyar társszövetséget, a BEOSZ-t a Koperben megtartott rendezvényére. Örömmel vettem a felkérést, hogy képviseljem a Szövetséget, hisz – mint oly sokszor –, ismét barátok közt érezhettem magam. A kétnapos látogatásra régi



barátom, Jonás Lajos nyá. ezredes kísért el, aki nemcsak tolmácsolásával, hanem helyismerettel rendelkezvén, a környék és a résztvevők bemutatásában is segítségemre volt. A koperi Bonifacio stadionban megtartott impozáns rendezvényen, ahol a szlovén hadsereg, rendőrség elit szervezetei bemutatkozása mellett a ZVVS tagegyesületei saját zászlóik alatt vonultak fel, majd a köztársaság elnöke mondott ünnepi beszédet. Méltatta a veteránok szerepét Szlovénia függetlenségének kivívásában. A találkozó ideje alatt sikerült szót váltani a szlovén honvédelmi miniszter asszonnyal, dr. Ljubica Jeluši-csel, továbbá a köztársasági elnök főtaná-

csadójával, régi barátommal, Ladislav Lipic táborkkal és meleg üdvözlésben részesültünk a szlovén katonai vezetők részéről is. Itt találkozhattam régi ismerősünkkel, dr. Bojan Potonikkal, a volt magyarországi katonai attaséval, aki ma a tiszti szövetség elnöke.

A koperi polgármester beszéde után a szabadság kivívását bemutató táncjátékot, a lovas rendőrparádét követően, szlovén indulók hangjára vonultak

el a zászlóerdőkbe burkolódzó egységek, szervezetek a stadion gyepéről.

Az ezt követő sátras, bagdulyásos ebéden a résztvevők között foglalt helyett a köztársasági elnök mellett számos miniszter és a hadsereg vezető állománya, közöttük a szlovén vezérkar főnöke, Alojz Šteiner vezérőrnagy is. A városlátogatást követően baráti, a két szövetség együttműködését szolgáló megbeszélésre került sor, ahol a szlovén kül-

döttség részéről az elnök mellett a ZVVS titkára, a koperi terület elnöke is részt vett.

A megbeszélés egyik érdekes színtertje volt a koperi körzet országgyűlési képviselőjével, Miroslav Klunnal – aki a kisiparosok gazdasági elnöke is –, történt találkozó.

Nyugdíjba menetel helyett fia vállalkozásában kíván tovább dolgozni, mert ott is igaz, hogy aki keveset fizetett be a TB-be, kevés nyugdíjat fog kapni.

A látogatás ideje alatt több veterán-szervezet vezetőjével sikerült találkozni és megbeszélni a további együttműködést, többek között a minket végigkísérő Mitja Jankoviccsal, a ZVVS főtitkárával, Miha Molannal, a „Sever” rendőri Veterán Szövetség elnökével, Anton Pozvek főtitkárral, Zvone Vatoveccsal, Sežana kerületi egyesület elnökével és Vlado Liennel, az Istra területi szövetség elnökével.

Tehát ott is zajlik az élet, de a barátságunk töretlen. Köszöntünk független Szlovénia, köszöntünk titeket veteránok.

ERDŐS LÁSZLÓ



Sétahajóval a Körösökön

A kecskeméti Repülők és Rendvédelmek Bajtársi Egyesületének vezetősége Szarvasra szervezett kirándulást. A kirándulás során megismertük a város történelmi nevezetességeit, látogatást tettünk a híres arborétumba – a Pepikertbe –, majd a Körösökön sétahajózással múltattuk az időnket. Egy jó ebéd elfogyasztását követően sétát tettünk a városban, kihasználva a szép őszi időt. A mintegy 43 fős csoportunk örömmel nyugtázta a jól sikerült kirándulást.

CSÓKA TAMÁS NYÁ. EZREDES
ELNÖK



FELHÍVÁS

Tisztelt Bajtársak és Bajtársnők!

Az egyre szűkösebb támogatások, az anyagi eszközök-höz való hozzájutás lehetőségeinek csökkenése a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségét is érzékenyen érintik. Mint a Szövetségért aggódó magánember, azzal az egyéni kezdeményezéssel fordulok hozzátok, hogy aki teheti, önként és önzetlenül anyagilag is támogassa szerve-

zetünket. Tisztújító közgyűlésekre készülünk, jó lenne, ha legalább a megszokott – egyébként szerény – színvonalat tudnánk biztosítani. Az sem lenne rossz, ha kiemelkedően aktív bajtársaink munkáját el tudnánk ismerni.

Csatlakozzatok hozzám, és adományaitokat juttassátok el a következő bankszámlára:

11705008-20411323.

A BEOSZ sárga csekkjén tüntessétek fel a megjegyzés rovatban a 2012/03 számot!

Bajtársi tisztelettel.

Takács Imre nyá. határőr alezredek

Emléktábla avatás



Az egykori légvédelmi tüzértisztek kezdeményezésére felvállaltuk a „Bem” emléktábla avató ünnepség megszervezését. Szent Mihály havában sok érdekes programot tervezett a Bem József Bajtársi Egyesület. A hagyományörzés keretében a 2011. évre közgyűlésen jóváhagyott tervben rögzítettük az eseményt. Az ünnepség napjának szeptember 23-át jelöltük meg. Gyorsan vál-

Az ünnepségen megjelentek az egykori tiszti növendékek és hozzátartozóik, az iskola egykori dolgozói, a Bem Egyesület tagsága és a Balassi egyesület valamint a Bolyai nyugdíjas klub képviselői. Az ünnepséget Koós Gábor nyá. alezredes a BJBE titkára nyitotta meg, a Himnusz elhangzása után N. Horváth István nyá. ezredes – a Tiszti iskola egykori hallgatója – ünnepi megemlékezésre került sor. A megemlékezésben az iskola történetét, a szervezeti felépítését, az akkor működő szakokat, az egykori parancsnokok és tanárok neveit és az iskola életének fontosabb pillanatait villantotta fel gondolataival. Külön kiemelte, hogy ez a tisz-



tozó világunkban az emléktábla a lakótelepen egykor működött tiszti iskola megőrkítését szolgálja. Az ünnepélyes kereteket a MH Ludovika zászlóalj Honvéd tisztjelöltjeinek közreműködése növelte.

Az emléktábla Várhelyi György szobrászművész, egykori tüzér hadnagy alkotása, ami a támogatók anyagi felajánlásából, a Bem József Bajtársi Egyesület szervezésében készült el.



ti iskola alapozta meg a légvédelmi tüzér tisztok karrierjét, a végzettek közül több tábornok és sok-sok főtiszt szolgálta a haza légterének védelmét a különböző helyőrségekben, és beosztásokban.

Majd az emléktábla avatására, a tábla leleplezésére került sor, amit Újfalusi Gyula nyá. vezérőrnagy és N. Horváth István nyá. ezredes hajtottak végre. Ezt követően koszorúzásra került sor. Koszorút helyezett el a Balassi Bálint Bajtársi egyesület részéről Pintér Ferenc nyá. ezredes, a Bem József Bajtársi Egyesület nevében Dr. B. Nagy János nyá. ezredes, és a Bolyai Nyugdíjas Klub részéről Nagy László Géro nyá. ezredes. A Szózat hangjai után, az egyesület nagytermében egy kis fogadás és jó hangulatú baráti beszélgetés következett.

BEM JÓZSEF BAJTÁRSI EGYESÜLET

Álmosdi koszorúzás

A Bocskai-szabadságharc 407. évfordulója alkalmából, az Álmosd község közelében lévő Almás-tói Bocskai-szobornál ünnepélyes koszorúzás keretében emlékeztek meg a szabadságharc győztes álmosdi csatájáról.

A megemlékezés fővédnöke dr. Hende Csaba honvédelmi miniszter volt. Az ünnepségen megjelenteket Köteles István, Álmosd község polgármestere köszöntötte. A honvédelmi miniszter képviselőjében megjelent Papp Ferenc alezredes, a HM Társadalmi Kapcsolatok és Hadi-sírgondozó Hivatal osztályvezetője aki méltatta a hajdúk helytállását, és visszaemlékezett a 2006. évi megemlékezésre, amely során a csatát korhűen elevenítették fel.

Szarka János nyugállományú ezredes, a Bocskai István Bajtársi Egyesület elnöke ünnepi megemlékezésében kiemelte az álmosdi csata katonai és politikai jelentőségét.

A szabadságharc meghatározó tényezői a hajdú katonák voltak. A hajdúk kiemelkedő érdemeit a török- és Habsburg-ellenes küzdelemben nemcsak a magyar hadvezérek, de az idegenek többsége, az ellenség is elismerte. Legendába illő hősiességet tanúsítottak. Nemcsak



Bocskai, de a hajdúk is megtartották fogadalmukat. Végig becsülettel harcoltak, hűségből, áldozatvállalásból, hazaszeretetből példát mutatva az utókor számára. A megemlékező beszédek sorát Búzás Árpád református lelképásztor szavai zárták, a rendezvényen közreműködött a Magyar Honvédség Debrecen Helyőrségi Zenekara is.

OLÁH LÁSZLÓ
NYUGÁLLOMÁNYÚ ALEZREDES

Koszorú az emlékoszlopra

A Repülők és Rendvédelmi Bajtársi Egyesülete Kecskemét Nőtagozata, Barcsik Zoltánné, a nőtagozat vezetője szervezésében, a halottak napján, a II. világháborúban és a repülőképzés során életüket vesztett pilóták emlékoszlopát keresték fel a kecskeméti köztemetőben. Rövid emlékbeszéd elhangzása után elhelyezték az egyesület koszorúját az emlékmű talapzatán. Ezt követően felidéztek az egyéni emlékeiket, mivel a koszorúzóknak között olyan katonaszüzek is voltak, akik férjeinek nevei szerepelnek az emlékoszlopon.

CSÓKA TAMÁS



Harckocsizók ünnepe

Az MH 25. Klapka György Lövész-dandár Parancsnoksága, a Tatai Honvéd Bajtársi Klub és a 11. Harckocsi Hadosztály Bajtársi Egyesület a 11. Harckocsi Hadosztály megalakulásának alkalmából ünnepséget rendezett, ahol a volt hadosztályparancsnokok is visszaemlékeztek a hadosztály felejthetetlen eseményeire. Az ünnepség zárásakor Sárly László nyugállományú alezredes a résztvevőknek bemutatta a hamarosan megnyíló haditechnikai parkot.



Itt csatáztak rég...

Kiskunhalason a Kuruc Vitézek Nyugállományú Egyesülete, valamint a Honvéd Kulturális Egyesület az elmúlt években Mohácstól Nándorfehérvárig, Kézdivásárhelytől Krakkóig gyakran szervezett honismereti-hadtörténeti kirándulásokat.

A Galíciába szervezett látogatás során felkerestük a gorlicei áttörés emlékműzeumát, ahol arról kaptunk tájékoztatást, hogy az itt elesett több tízezer

magyar katona közül 417 a gorlicei körzet 120. számú temetőjében nyugszik. A szépen ápoltságú sírkertből már évek óta hiányzott a magyar nyelvű emléktábla, amelynek a feliratán többek közt ez volt olvasható: „Hozzatok sírunkra tavasszal tarka virágot... Itt csatáztak rég, s haltak meg a hős magyarok.”



A kiskunhalasi honvédegyesületek kezdeményezésére a város önkormányzata és a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum támogatásával, hosszas utánjárással elkészült a kiskunhalasi katonahősök emlékét idéző új emléktábla, amelyet ünnepélyes keretek között adtak át. Most a gorlicei múzeumtól kapott névsor alapján megkíséreljük a 417 kiskunhalasi honvéd családjának felkutatását is. Idén a hősök napján a halasi katonai sírkertben a temető kerítése mellett talált kereszt felhasználásával emlékjelet avattunk.

GÁL MIHÁLY
NYUGÁLLOMÁNYÚ EZREDES

Határőrök kopjafája

Kezdeményezéseimre és jelentős anyagi hozzájárulással 2011. október 3-án a XX. Katonagemzedéki Találkozón, a balatonkenesei üdülő csodálatos parkjában Határőr Kopjafát állítottunk és avattunk fel. A Magyar Határőrség – a kormány döntése értelmében – 2007-ben megszűnt, illetve 2008. január 1-ével integrálódott a Magyar Rendőrségbe.

A Határőrséggel, egy 62 évig jól működött, Európa szerte elismert szervezet szűnt meg. Jelenitem a Bajtársi Hírlevél olvasóinak, hogy a határőr szívek tovább dobognak, őrzik múltjukat, ápolják a bajtársi szellemet. A balatonkenesei kopjafa felállítása az összefogás jeleként jött létre, hat (Nyírbátor, Orosháza, Kőrmend, Szombathely, Sopron, Győr) BEOSZ határőr nyugdíjas tagegyesület támogatásával. A felsorolt hat határőr közösség egyenlő arányban járult hozzá a költségekhez és közel a felét finanszírozta a kivitelezésnek, a nagyobb részt Takács Imre ny. határőr alezredek, mint a kopjafa állítás kezdeményezője, jó szívvel tette hozzá. Köszönöm a határőr tagegyesületeknek, hogy kezdeményezésemet, nem csak erkölcsileg támogatták, hanem erejükhöz mérten anyagilag is hozzájárultak.



Külön köszönettel tartozom a BEOSZ elnökének, Sipos Géza ezredek bajtársnak, a BEOSZ elnökségének és László Attila ny. alezredeknek, hogy személyes kezdeményezésemet támogatták és helyet biztosítottak az üdülő parkjában a Határőr Kopjafának.

Bajtársi tisztelettel:
TAKÁCS IMRE

Irány Bogács!

Szomorkás időben indultunk a bogácsi kirándulásra.

A külön busszal fél kilenckor keltünk útra a miskolci Helyőrségi Nyugdíjas Klub Alapítvány szervezésében, a cél: a termálfürdő és egy pince meglátogatása volt. A 38 nyugdíjas nem ijedt meg a szomorkás időtől, a fotózás után a csoport vidáman lubickolt a párás-gőzölgő termálfürdő medencéjében. Ebéd után a pincelátogatás következett. Buszra szálltunk, és a közeli aranylósárguló színekben pompázó Bükk-hegység lábainál a finom borok kóstolása következett. Csáter apó pincéjében

a hangulat gyorsan emelkedett, odakint még az aranyló nap is kisütött.

Hazafelé a buszon dalra fakadt a vidám hangulatú, kedves nyugdíjas-csoport: „Ugye gondolsz néha rám?”

Ez a kirándulás is kellemes élmény marad a résztvevők számára.

„Szólj, gondolj, tégy jót, s minden szó, gondolat és tett

Tiszta tükörként fog visszamosolyogni rád.” /Vörösmarty Mihály/

LORGER KÁROLY



Kegyelet a határőr bajtársaknak

Elhunyt határőrökre emlékezett a Nyírbátori Határőr Igazgatóság Nyugdíjasai Egyesület tagsága és a megyei rendőr-főkapitányság Nyírbátorban szolgálatot teljesítő volt határőr állománya. Bűcs János elnök az ünnepség bevezető gondolataként hangsúlyozta, hogy jelenünk elődeink tetteiben gyökerezik, mint ahogy a jövőnk építőköveit is ma kell lerakni. Ezért méltósággal illik tisztelni a becsülettel megharcolt életutak előtt. Az elhunyt bajtársak nevét, beosztását és rendfokozatát évtizedes bontásban olvasták fel nyugdíjas és a rendőrség állományában jelenleg is szolgálatot teljesítő volt határőrök. Az egyesület által állított kopjafánál koszorút helyezett el a megyei rendőr-főkapitányság nevében Gál József őrnagy határrendészeti szolgálatvezető, az Észak-Alföldi Gazdasági-Ellátó Igazgatóság képviselőjében Barnai János alezredes osztályvezető, Nyírbátor város polgármesterének megbízásából Tóthné Seres Ildikó asszony. A Független Rendőr Szakszervezet nevében Molnár János, a határrendész szekció titkára koszorúzott. Koszorúkkal és virágokkal rótták le kegyeletét az egyesület vezetése és tagsága. Határőr halottaink, nyugodjatok olyan békében, amilyen szeretettel gondolunk rátok!

VINCZE ISTVÁN
ELNÖKSÉGI TAG

Büki Péter Szivárványt követtem

A szerző, aki nyugállományú alezredes, hétéves korában elhatározta, hogy vadászrepülő lesz. Céltudatosan készült rá, 15 évesen már egyedül repült, mint később kiderült, orvosiilag is alkalmas lett volna, mégis csak repülőműszaki tiszt lehetett. Könyvében egykori feljegyzései, megőrzött levelei felhasználásával idézi fel a Kilián György Repülő Műszaki Főiskolán eltöltött éveket, valamint az odavezető útát. Közben hol izgalmas, hol humoros emlékeiről ír, az olvasók az akkoriban népszerű versek, dalok, egyéb információk olvasása közben beleélhetik magukat az 50-es, 60-as évek fiataljainak életébe. A ma már nyugállományú hivatásos katonák számára ez a könyv egy valóságos „időtutazást” jelenthet, mely során újraélhetik saját ifjúságukat is.

A szerző ugyanis már az előszavában hangsúlyozza: úgy írta meg az emlékeit, ahogyan akkor látta, ahogyan abban az időben, helyzetében láthatta, ismerhette. Közben az is kirajzolódik előtte, hogy miért látta úgy a dolgokat, miért hitt a „szivárványban” amely később egyre halványult, majd szertefoszlott. Ugyanakkor számos alkalommal felteszi önmagának is a kérdést: mi lett volna, ha... Hiszen mindenkinek vannak olyan emlékezetes pillanatai, amikor néhány másodpercen múlt az élete, milyen apróságokon múltott, hogy más irányba fordult az életútja.

Törvényjavaslat az új nyugdíj-szabályozásról

Október hónapban került az Országgyűlés elé a korhatár előtti nyugellátások átalakításáról szóló törvényjavaslat. Mivel a tagság körében e téma iránt nagy az érdeklődés, ezért a törvényjavaslat szövege alapján kizárólag a már szolgálati nyugellátásban részesülőköt érintő pontok mentén készült a tájékoztató.

Az ellátások folyósítását 2012. január 1-től továbbra is a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság teljesíti, hivatalból jár el, és a továbbfolyósításról, a folyósított összeg módosításáról nem hoz külön határozatot. 2012. január 1-jétől – a 2012. januári nyugdíjemeléssel növelve – öregségi nyugdíjként folyósítják továbbra is, az 1954. évben vagy azt megelőzően születettek szolgálati nyugdíját, az ellátást nem csökkentik.

Szolgálati járandóságként folyósítják továbbra is az 1955. évben, vagy azt követően születettek szolgálati nyugdíját. Összege a 2011. december hónapra járó, és a személyi jövedelemadó mértékével csökkentett szolgálati nyugdíj, melyet kiegészít a 2012. januári nyugdíjemelés. A szolgálati járandóság összege nem csökkenhet a 2011. december 31-én hatályos kötelező legkisebb munkabér 150%-a alá (117 000 Ft). A törvényjavaslat meghatározza a csökkentésekre vonatkozó szabályokat is.

Nem csökkenthető a szolgálati járandósága annak, akinek a szolgálati viszonya megszüntetésére alkalmatlanság¹ miatt került sor, és az azt megalapozó baleset, betegség szolgálati kötelemekkel összefüggő minősítését határozattal megállapították – vagyis a minősítés a már korábban kiadott határozattal megtörtént. Nem csökkenthető annak az ellátása sem, akinek a decemberi nyugdíja nem több 117 000.-Ft-nál (a minimálbér 150%-a). Ugyancsak kizáró tényező, ha a jogosult önkéntes tartalékos szerződést kötött. A csökkentéseknél meghatározott összességük nem vonatkozik azokra, akik a Hjt.² alapján egyébként is csökkentett mértékű nyugdíjban részesülnek.

A javaslat szerint, ha a személyi jövedelemadó mértéke megváltozik, azt a csökkentésnél figyelembe kell venni. Kitér a javaslat a családi adókedvezmény igénybevételeinek lehetőségére is. Ha a csökkentett ellátásban részesülő az Szja. törvény alapján családi kedvezmény igény-

bevételére lenne jogosult, és azt ő vagy házastársa (élettársa) az adóalapban nem vagy csak részben tudja érvényesíteni, az állami adóhatóság igazolása alapján a csökkentésével szemben érvényesítheti. A szolgálati járandóságot a továbbiakban a társadalombiztosítási nyugdíjakról szóló törvényben foglaltak szerint kell emelni.

A szolgálati járandóság folyósítása mellett keresőtevékenységet – mind a közszférában, mind a versenyszférában – továbbra is a társadalombiztosítási nyugdíjszabályokban foglalt korlátozások figyelembevételével lehet folytatni (az éves keretösszeg a minimálbér 18-szorosa). Fontos változás, hogy a korlátozás kiterjed a 2007. december 31-e előtt nyugállományba vonultakra is azzal, hogy esetükben a 2012. június 30-át követően megszerzett jövedelmeket kell figyelembe venni. A szünetelésre vonatkozó bejelentési kötelezettség teljesítése továbbra is fennáll. Megszűnik az ellátása annak, aki az öregségi korhatárt betölti, meghal, vagy munkavégzése munkaszerződés nélküli történik (feketemunka). Ebben az esetben további szankció, hogy a felvett ellátás egyévi, ha ennél rövidebb ideig részesült ellátásban, akkor a teljes összeg visszafizetésére kötelezik, és az ellátás ismételt nem állapítható meg.

A szolgálati járandóságban részesülő halála esetén a hozzátartozói ellátások megállapításánál a csökkentés nélküli összeget kell alapul venni.

A törvényjavaslat több kapcsolódó törvény módosítását is tartalmazza.

Kiemelném a Hszt.³ különleges foglalkoztatási (senior) állományra vonatkozó új szabályának néhány elemét. Az öregségi nyugdíjkorhatár elérése előtt a szolgálati járandóságra jogosult személy – függetlenül attól, hogy melyik fegyveres szervnél vagy a Magyar Honvédségnél állt fenn korábbi szolgálati viszonya – kérheti (válthatja) a rendőrség különleges foglalkoztatási állományába való felvételét. Feltehető, hogy megfelel az alkalmassági követelményeknek, és ez idő alatt szolgálati járandóságát szünetelteti. A senior állományba tartozó személy szolgálati beosztást nem lát el, a foglalkoztatásra határozott idejű szerződést köt (legfeljebb az öregségi korhatár betöltéséig). Illetménye a levonások után nem lehet kevesebb, mint a

szolgálati járandóságának a csökkentés nélküli összege, és el kell, hogy érje a minimálbér 150%-át. A későbbi illetményemelési mértéke megegyezik az öregségi nyugdíjemelési mértékével. Fegyver nélküli szolgálatot lát el, és a feladataira figyelemmel megállapított felszereléssel kell ellátni. A szolgálatteljesítési ideje heti 35 óra, melyet 06.00 és 22.00 óra között kell teljesíteni, túlszolgálatot nem rendelhetnek el számára, és ettől eltérni csak kihirdetett minősített időszakban lehet.

Ugyancsak fontos a Hjt. szabályainak módosítása, amely többek között kiterjeszti a törvény hatályát – a rájuk vonatkozó mértékben – a szolgálati járandóságban részesülőkre is. Így az érdekvédelmi és kegyeleti gondoskodás szabályai, továbbá a hozzátartozói ellátások megállapításának szabályai is vonatkoznak a szolgálati járandóságban részesülőkre. A javaslat a továbbiakban a szolgálat felső korhatárának a társadalombiztosítási törvény szerinti öregségi korhatárt jelöli meg.

A társadalombiztosítási törvények szabályai közül kiemelném a járulékfizetésre és a szolgáltatások igénybevételeire vonatkozó szabálymódosulásokat. Aki szolgálati járandóságban részesül, az egészségügyi szolgáltatásra továbbra is jogosult. Munkaviszony, vagy egyéb biztosítási jogviszony (pl: egyéni vállalkozó, megbízási jogviszony stb.) esetén a szolgálati járandóságban részesülő járulékfizetés szempontjából nem minősül nyugdíjasnak, a járulékfizetési kötelezettség a Tbj.⁴ szabályaiban foglaltak szerint áll fenn. Itt hívnám fel a figyelmet, hogy a törvényjavaslat kitér arra, hogy aki korhatár előtti öregségi nyugdíj mellett 2012. január 1-je előtt a 0,5%-os nyugdíjnövelésre jogot szerzett, ezt a jogát a szolgálati járandóság esetén is érvényesítheti. Az Önkéntes Kölcsönös Biztosító Pénztárak szolgáltatásának igénybevétele szempontjából a vonatkozó törvény „nyugdíjkorhatár” fogalma a szolgálati járandóságban részesüléssel kiegészítésre kerül, így a szolgáltatás e jogcímen is igénybe vehető.

Lapzártakor még számtalan kérdés maradt megválaszolatlan, de mivel még nincs elfogadott törvény, és a módosított javaslatok csak részben ismertek, ezért e tájékoztatás nem tekinthető teljes körűnek, és a további változás lehetősége is fennáll.

¹Egészségi, pszichikai, fizikai alkalmatlanság

²A Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény

³A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény

⁴A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény

Miniszteri elismerés

A Repülők és Rendvédelmiek Bajtársi Egyesülete javaslatára, nemzeti ünnepünk, október 23-a alkalmából Gódor Józsefet, a Kecskemét MJV Nyugdíjas Szövetség elnökét a honvédelmi miniszter elismerésben részesítette a Magyar Honvédség munkáját segítő tevékenységéért. A Honvédelemért Kitüntető Cím II. osztályát vehette át. A kitüntetés átadására Kecskemét város Idősügyi Tanácsának ülésén került sor, amelyen a város időseiért dolgozó civil szervezetek vezetői vettek részt.

CSÓKA TAMÁS



Megújult a múzeum

A régi helyén, az Imre Zoltán Művelődési Központban ismét látogatható a Bem József Honvéd Nyugdíjas Egyesület által működtetett „Helyi Légvédelmi Tüzér Múzeum”. A múzeum közel két évig – a művelődési központ teljes átépítése miatt – zárva volt.

A múzeum, a Jánoshalmán 1958-tól, 1990-ig állomásozott 102. légvédelmi tüzér ezrednek állít emléket, nagyon sok fénykép, technikai eszköz és különböző felszerelési tárgy bemutatásával. A múzeumban helyet kaptak az ezred sportsikereinek és évfordulós rendezvényeinek emlékei, valamint a rendezvényeken résztvevő vendégek ajándéktárgyai.

A különböző kiadványokból a látogató megismerheti a Magyar Honvédség, a légvédelmi tüzérség és természetesen a volt alakulat életét.

Új elemként kiállították az immár 40 éves múlttal rendelkező Bem József Honvéd Nyugdíjas Egyesület emléktárgyait is. Köszönet a felújításban résztvevő egyesületi tagoknak!

Bajtársi találkozó

A 102. légvédelmi tüzérezred megalakulásának 53. évfordulója és az „Idősek világnapja” alkalmából gyülekeztek a „Diákotthonban” a Bem József Honvéd Nyugdíjas Egyesület tagjai. A megemlékezések sora a Kistemető „Hósi Sírkertjében” kezdődött, ahol Györgypál Csaba nyá. alezredes, az egyesület elnöke köszöntötte a megjelenteket, majd Kiss György tanácsnok úr, a város önkormányzata kép-

viseletében tartott ünnepi megemlékezést. Kiemelte a honvédelem gazdasági és társadalmi fontosságát, meleg szavakkal emlékezett a városban szolgált katonákra és megköszönte, hogy a Bem Egyesület ilyen nagy gondot fordít a volt bajtársakról való megemlékezésekre és emlékükhöz gondozására.

Az ünnepi megemlékezést követően a Jánoshalmán szolgált és elhunyt bajtársak emlékére állított kopjafánál koszorúzást, gyertyagyújtást tartottunk, majd virágokat helyeztünk el.

A következő helyszín a kulturális központ volt, ahol Molnár Máté nyá. őrnagy tartott az egybegyűlteknek rövid megemlékezést a Jánoshalmán szolgált alakulatokról, majd koszorút helyezett el az Emléktáblánál.

A „Diákotthonban” három unoka, Botka Lora, Faddi Tamás és Kosóczki Balázs verssel köszöntötte a nyugdíjas egyesület tagjait és az ünnepségre külön meghívott katona özvegyeket. Ezt követően Györgypál Csaba, az egyesület elnöke egy pohár pezsgő kíséretében mondott ünnepi köszöntőt.

GYPCS





Ünnepek sora

A Vasi Honvéd Bajtársi Egyesület megalakulásának 35. évfordulója előkészületei közben nagy figyelmet fordított és fordít a katonai hagyományokra és a kegyeleti megemlékezésekre. A hősökről történő megemlékezések sora Sitkén a Világháborús Hősök és Áldozatok Emlékparkjában kezdődött. Az I. és II. világháborúban hősi halált halt katonák kegyeleti emlékparkjának létrehozását vitéz Kéri Kálmán vezérezredes és dr. Ódor Zoltán – Sitke díszpolgára – kezdeményezték. Idén volt a 20. évforduló. A kegyeleti parkban tartott megemlékezés az alapítvány elnöke vitéz Gaál József anyagi hozzájárulásával jött létre.

A megemlékezés szervezésére és végrehajtására az alapítvány elnöke László Attilát és a vasi Honvéd Bajtársi Egyesületet kérte fel. A nehézségek és a rövid idő ellenére megszerveztük a programot. Megemlékező beszédet mondott Kovács Ferenc országgyűlési képviselő, a Vas Megyei Közgyűlés elnöke. Mondandójában a történelmi harcainkban, háborúinkban harcolókat hősöknek nevezte. A katonák mindig parancsot hajtottak és hajtanak végre, nem ők a felelősök a tetteikért, hanem azok a vezetők, akik a parancsot kiadták. A megjelenteket Gaál József, az alapítvány elnöke is köszöntötte. A helyszínen több mint tíz civil és társadalmi szervezet koszorúzott. Talán itt kell leírnom – az összes megemlékezésre is vonatkozatható – azokat a szavakat, melyeket László Attila BEOSZ régióvezető idézett XVI. Benedek pápa Assisiben elmondott beszédéből:

„Ne legyen többé erőszak, ne legyen többé háború, ne legyen többé terro-

rizmus! Isten nevében arra kérem minden vallás képviselőjét, hogy a békét, a megbocsátás és a szeretet fontosságát hirdessék!”

Még ehhez annyit tennék hozzá, hogy ne pusztítsa az ember önmagát sem, békéljen meg a természettel. Szálljon harcba az igazságért, amely éppen napjainkban szenved el a legnagyobb csorbát.

Mindenszentek – Szombathely

Szombathely Megyei Jogú Város felkérésére a Mindenszentek alkalmából tartott megemlékezésen a Vasi Honvéd Bajtársi Egyesület tagjai látták el társasági ruhában az emlékhelyeknél a díszőrséget és a koszorúvivői szolgálatot is. Koszorúzás történt az I. világháborús 83-as gyalogezred szobránál, a háborús hősök sírkertjénél, a „Kürtös szobránál”, továbbá az elhunyt, városukért sokat tevő polgármesterek sírjánál, végül az elhunytakért állított szobornál volt megemlékező mécses-gyújtás. A ravatalozónál központi megemlékezéssel fejeződött be az emlékezés sorozat. A polgármester úr megköszönte az egyesület részvételét.

Ostffyasszonyfa

Halottak napján hagyományosan Ostffyasszonyfán az Osztrák–Magyar Monarchia és Közép-Európa legnagyobb I. világháborús hadifogolytáborának temetőjében, sírjainál emlékeztünk meg az áldozatokról. Az emlékezést szervező dr. Andor Ferenc köszöntötte a megjelenteket. Az ő áldozatos munkájának köszönhető, hogy a temető karbantartott állapotban van, és minden évben

ökumenikus istentisztelet keretében kerül sor az elhunytakról történő megemlékezésre. Mert egyetlen katona sem hal meg addig, amíg emlékeznek rá.

A tábori misét Bíró László püspök celebrálta, amelyen a történelmi egyházak képviselői is jelen voltak. A katonai megemlékezés keretét a 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred katonái biztosították. A résztvevők soraiban jelen voltak a honvédség, a rendőrség és más vasi szervezetek vezetői is. Továbbá azon civil szervezeteké, amelyek ápolják a sírokat, nem engedik feledni a múltat. Dr. Andor Ferenc utalt arra, hogy a hadisírok gondozásának milyen nagy jelentősége van, múlt nélkül nincs jövő. Mint mondta, fura a történelem, mert vérel hitelesíti a békét, sírással a könnyeket. Bár a fohász az itt nyugvókhoz szól, de kijár az élőknek is. A borzalmak ugyanis bármikor megismétlődhetnek, ha értelmét veszti az ész.

Majd beszédek következtek: Szabó Ferenc, az evangélikus tábori püspökség lelkésze többek között kiemelte: „Ép lelkületű ember nem dicsóítja a háborút, ám mégis, ma is szembe kell néznünk vele.” A zsoltár azt sugallja, hogy a megemlékezés akkor értelmes, ha tanulunk a tragédiából. A megemlékezés csak képmutató lehet, ha azt nem követi cselekvés... az itt nyugvók miatt három szót nem feledhetünk: hit, imádság, bocsánat.

Megemlékező beszédet mondott Obrecsány Mihály ny. ezredes is, a Vasi Honvéd Bajtársi Egyesület titkára. Beszédében kiemelte a hadifoglyok szenvedéseit, a távol lévő családok könyörgéseit és imáit. Tanácsként egy megszívlelendő gondolatot is idézett: „Ha nagyobb, ha több akarsz lenni másnál, ne a többi népet szapulj, hanem emeld fel saját nemzedet!” Befejezésül egy soproni hősi temetői feliratot idézett: „Ellenség voltál, idegen, majd rabja a magyarnak, most mint testvér őrzik álmaidat.”

A Vasi Honvéd Bajtársi Egyesület immár hagyományosan, a szombathelyi főszékesegyházban szentmise keretében emlékezik meg az elhunyt fegyveresekről és hozzátartozóikról. Novemberben az ausztriai területen lévő Írott-kő emlékparkban emlékeztünk meg a magyar háborúban elesett hősökről.

Minden olvasónknak és Bajtársunknak kívánunk boldog karácsonyt és egészségben gazdag, boldog új évet!

LÁSZLÓ ATTILA

Spontán party

A november egyik utolsó időjárásai ajándékát, gyönyörű napos időt sikerült kifogni a Nyírbátori Határőr Igazgatóság Nyugdíjasai Egyesület tagságának ahhoz, hogy előre nem tervezett összejövetel keretében együtt töltsenek el egy kellemes délutánt. A Kovács Tibor és a párja által felajánlott, s a Szabó házaspár által elkészített birkagulyás különlegesen finom ízeit még ínycsiklandozóbbnak éreztük a szokásos megágyazás után. Felköszöntöttük a hónap névnaposait és születésnaposait, majd kötetlen beszélgetés keretében sok mindent megtudtunk egymásról. Röpködtek a hasznos tanácsok kertészkedés, virággondozás, kisállattenyésztés és egyéb témakörökben. Kimondottan jól éreztük magunkat. Az összejövetel végén egyként állapítottuk meg, hogy a spontán szerveződő együttlétek gyakran értékesebbek a legprecízebben előkészített találkozókénál.

VINCZE ISTVÁN ELNÖKSÉGI TAG



Szeretni az embereket

Idősek napján vettünk részt Kassán, ahol Orosz Lajos nyá.ezredes, a miskolci Helyőrségi Nyugdíjas Klub titkára mondott köszöntő beszédet, majd egy üveg pezsgővel köszöntötte, Ferenc Bednár kassai nyugdíjas klubtagot, aki kilencvenedik születésnapját ünnepelte. Beszélgettem Bednár úrral, aki tökéletesen beszélt magyarul.

Örömét fejezte ki, hogy beszélgethettem velem, mert – mint mondta – már nagyon régen nem beszélt magyarul. A rendezvényen kellemes hangulat alakult ki, az ebéd után, még társalgás majd búcsúzás következett. Viszontlátásra, kedves kassai barátaink!



"Minél többet gondolkodom rajta, annál inkább érzem, hogy semmi sincs, amiben több művészet lenne, mint szeretni az embereket."

Vincent van Gogh

LORGER KÁROLY



A HONVÉD KULTURÁLIS KÖZPONT PROGRAMAJÁNLATA

Budapest XIV. Stefánia út 34-36. Tel.: 273-4128 (www.klubbudapest.hu)

2011. december 12. hétfő 15 óra

MŰVÉSZTALÁLKOZÓ A PÓDIUM BÁRBAN

Advent

Közreműködik – Marót Nóra, Káli Mariann, Domahidy László

Zongorán kísér: Hegedűs Valér

Belépő: 300 Ft



KATONAI SZERVEZETEK, FIGYELEM!

Tartsák évzáró rendezvényüket a Honvéd Kulturális Központban!

Céges és társasági összejövelekre, ünnepi, jubileumi rendezvényekre szeretettel várjuk Önöket a Regiment étteremben!

Igényjogosult vendégeinknek az éttermi szolgáltatások áraiból **30% kedvezményt** biztosítunk!

Asztalfoglalás, rendezvényfelvétel: (1) 273-4145, (30) 828-0573

2011. december 31.

szombat 19–02 óráig

KÖSZÖNTSÜK EGYÜTT AZ ÚJ ESZTENDŐT!

Szilveszteri bál a Stefánia Palotában

Ízletes ételek, pompás italok, remek tánczene, izgalmas programok!



A HM Bessenyei György Nonprofit Kft. utószezoni akciós üdülési ajánlatai

BALATONKENESE –

2011. november 1 – december 19.

„Őszutó Balatonkenesén” 3 nap/ 2 éjszaka (1 éjszaka ajándékba)

Hotel Napfény, fürdőszobás szoba:

13 900 Ft/ fő/ 2 éj

Hotel Sirály, Hotel Aranyhíd** fürdőszobás szoba:

11 900 Ft/ fő/ 2 éj

Hotel Sirály fürdőszoba nélküli szoba:

8 900 Ft/ fő/ 2 éj

A csomagár tartalma: 2 éjszaka szállás félpanzióval (menü szerinti reggeli és vacsora); egy alkalommal szaunahasználat.

„Vár a Balatoni Ősz” 7 nap/ 6 éjszaka (2 éjszaka ajándékba)

Hotel Napfény fürdőszobás szoba:

39.900 Ft/ fő/ 6 éj

Hotel Sirály, Hotel Aranyhíd** fürdőszobás szoba:

34.900 Ft/ fő/ 6 éj

Hotel Sirály fürdőszoba nélküli szoba:

26.900 Ft/ fő/ 6 éj

A csomagár tartalma: 6 éjszaka szállás félpanzióval (menü szerinti reggeli és vacsora; kedd vacsorától hétfő reggeliig); szaunahasználat. Az árak az idegenforgalmi adót nem tartalmazzák, mértéke 350 Ft/ fő/ éjszaka (18–70 év között)



A „BAJTÁRSAINKÉRT” Alapítvány közhasznúsági adatai a 2010. évről

A tárgyévben 200 000 Ft összegű támogatást kaptunk az NCA-tól, az SZJA 1 %-os befizetése 21 000 Ft volt, melyet a működésünkre használtunk fel.

Öt esetben szociális körülmények és haláleset kapcsán összesen 130 000 Ft anyagi támogatást fizettünk ki.

Ezúton köszönjük az SZJA felajánlásokat. Az éves beszámoló és a közhasznúsági jelentés eredeti példánya az Alapítvány székhelyén (1087 Budapest, Kerepesi út 29/B.) – előzetes bejelentkezés után – megtekinthető, a www.bajtarsainkert.freeweb.hu lapról pedig szabadon letölthető.

Dr. Abonyi Máttyás nyá. ezredes,
kuratóriumi elnök

Devecseri örömhírek

Kevésbé ismert tény, hogy 2010 októberében, a Devecsert és Kolontárt elárasztó egy millió köbméternyi vörösszap, Konkoly József nyugállományú zászlós családi házát is elpusztította. Az afganisztáni misszióban is harcolt katonának csak azért nem sérült meg, mert azon az emlékeztető októberi napon, Ajkán volt, és az ügyes-bajos dolgait intézte. A háza Devecser legmélyebben fekvő területén volt, ahol ma emlékpark emlékeztet arra a rettenetes katasztrófára, amelynek tíz halálos áldozata volt, 120 fő pedig súlyos sérülésekkel kórházba került. A településen közel száz ház rongálódott meg, és sokmilliós vagyoni kár keletkezett.



A vörösszap katasztrófa a Devecserben élő nyugállományú katonák életét is felbolygatta. A Meggyeserdő Honvéd Nyugállományú Klub tagjai közül többen is részt vettek a mentési munkálatokban. Binder Károlyné és Kőszegi István törzszászlósok például azonnal Konkoly József nyugállományú zászlós segítségére siettek. Puskás Sándor nyugállományú alezredes, a klub elnöke megszervezte az adománygyűjtést, s jellemző, hogy még a nyíregyházi és a székesfehérvári honvéd nyugdíjas klubokból is érkeztek adományok.

Hende Csaba honvédelmi miniszter intézkedésére a Meggyeserdőben lévő egykori logisztikai bázis még ép szolgálati lakásaiból három kétszobást és három



egyszobást az iszapkatasztrófa áldozatainak utaltak ki, és megnyílt a telephelyen a város népszerű használati piacja is.

Nemrégiben átadták Devecser 95 új lakóházát, és a károsodást szenvedett családok közül, köztük Konkoly József nyugállományú zászlós családja is beköltözött a szép új otthonba.

Egy évvel a katasztrófa után kerestük fel Konkoly Józsefet, aki karkedvez-

ménnyel került nyugállományba, és a Meggyeserdő Honvéd Nyugdíjas Klub aktív tagja. Konkoly József – amint elmondta – örömmel költözött be új otthonába, és a kapott segélyből egy millió forintért bútorokat vett. Külön köszönetet mondott azoknak a bajtársaknak, akik Taszártól Nyíregyházáig szolidárisak voltak, és anyagilag is hozzájárultak a veszteségei pótlásához.

Devecserben október 15-én ünnepélyes keretek között emléktáblát helyeztek el a helyi művelődési otthon (Jókai u.3.) falán, a 60 éve itt létrehozott katonai alakulatok emlékére. Binder Károly nyugállományú alezredes emlékbeszédében felidézte, hogy a devecseri műszaki bázison hosszú évekig 500 katona és 150 polgári alkalmazott tevékenykedett, akiknek jelentős szerepük volt a vörösszap katasztrófáról elhíresült település életében.

KACSÓ LAJOS

Emlékező Kalocsa

A Kalocsai Légvédelmi Katonák Hagyományőrző Köre (KLKHK) megalakulásának 10. évfordulója alkalmából megemlékezést tartott. Ugyanekkor, szervezetünk rendezésében tartottuk meg a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége Dél-Alföldi Régió (BEOSZ-DAR) hagyományos kistérségi találkozóját is.

A KLKHK az 1997-ben felszámolt, Magyar Honvédség 15. Kalocsa Légvédelmi Rakétaezred és a jogelőd Légvédelmi Tüzérezred hagyományait őrzi. Ezt a tevékenységet kezdetben az MH Alföldi Kiképző Központ kalocsai szervezete keretén belül folytattuk 2001-ig,



Kelet-magyarországi Hadkiegészítő Parancsnokság és a Kecskeméti működő 6. Toborzó és Érdekvédelmi Irodája, a társadalom oldaláról Kalocsa város önkormányzata, valamint számos kalocsai intézmény és vállalkozás támogatja.

A rendezvényen tagságunk és támogatóink képviselői mellett részt vettek a BEOSZ-DAR tagszervezetek küldöttségei, akik megismerhették szervezetünk csapattörténeti emlékszobáját és légvédelmi emlékparkját, valamint a városi színházat és a városközpont nevezetességeit.

A városi művelődési központban, az egykori helyőrségi klubban adták át a honvédelmi miniszter és a HM Honvéd Vezérkar főnökének elismeréseit, valamint társszerveink és támogatóink szervezetünk részére hozott emléklapjait, emléktárgyait, továbbá a vendégek, valamint tagságunk részére szervezetünk ez alkalomra készíttetett emléklapjait, emléktárgyait. A KLKHK zászlajára támogatóink és társszervezeteink képviselői emlékszalagokat kötöttek.

A megemlékező állománygyűlés után ünnepi műsor következett, amelyen fellépett és nagy sikert aratott a KAHO-

annak felszámolásáig. 2001 szeptember 29-én önállósult a KLKHK, és a továbbiakban a Kalocsai Honvéd Kulturális Egyesület (KAHOKE) szakosztályaként működik.

Tagjai lettünk a BEOSZ-nak, valamint a BEOSZ-DAR-nak, 1999-ben a Honvédség és Társadalom Baráti Körök Országos Szövetségének.

A KLKHK tevékenységét a honvédség oldaláról az MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred, az MH Logisztikai Ellátó Központ és a Kalocsán működő 8. Kijelölt Állandó Raktára, valamint az MH



KE Klubszínpad és a Kalocsai Mezei Virágok Népdalkör.

Befejezésül igazi kalocsai ízekkel készített ebédet, hozzá tájjellegű homoki borokat kaptak a résztvevők, majd kellemes bajtársi-baráti beszélgetésre került sor.

Az eseményeket számos fénykép- és videofelvételen örökítettük meg, s a helyi médiumok is tudósítottak róluk hírcsatornáikon.

DR. KOVÁCS GYÖRGY
NYÁ. MK. EZREDES
ELNÖK